Alissa Walser

ANLATACAKLARIM DAHA BİTMEDİ...

US

Alissa Walser

ANLATACAKLARIM DAHA BİTMEDİ...

US YAYINLARI

Orijinal Adı : Dies ist nich meine ganze Geschichte
Yazan : Alissa Walser
Çeviren : Özlem Ertan
Dizgi : Diztek • İZMİR
Baskı : Başaran Matbaası / İZMİR Tel: 489 17 85
Kapak : Feriha Özkurt

US YAYINCILIK
847 Sokak No: 8 Kat: 3/309
Büyük Beyler İşhanı Konak • İZMİR
Tel: (0232) 441 30 72 • Fax: 445 25 32

ISBN : 975-7187-00-3

Bu kitabın Türkçe yayın hakları US YAYINCILIĞA aittir.

Originally published under the title
DIES IST NICHT MEINE GANZE GESCHICHTE
Copyright © 1994 by Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg

Alissa Walser

ANLATACAKLARIM DAHA BİTMEDİ...

Çeviren:
Özlem Ertan

US YAYINLARI
İZMİR, Mart 1995

Armağan. Yanımda nefes alan babam. Oteldeyiz. Bugün onun doğum günü, yarın da benimki. Belki şu an yarındır, belki doğum günüm başlamıştır, belki de sekiz yaşıma basmışımdır bile, bilmiyorum. Ortalık karanlık. Babam uyumuyor, öylesine yatıyor. Keşke bütün gece böyle yatsa, uyuduğunda nefesi beni korkutuyor. Herhalde benim uyuduğumu düşünüyor. Elleri hareket ediyor. Belki yorganın altında, uyandığım zaman hemen açabileceğim bir hediye paketini saklıyor benim için. Ya da benim gibi uykuya dalmadan önce ellerine bir yer arıyor. Gözlerim kapalı. O benim uyuduğumu sanıyor, oysa ben onu dinliyorum. Ağlamasından korkuyorum. Ama sessizce kalkıyor, banyonun kapısını açıyor ve lambayı yakmadan önce kapıyı sessizce kapatıyor. Ellerini yıkıyor, neden yalnızca uyumuyor ki?

Bugün onun altmış ikinci, yarınsa benim otuz birinci doğum günüm, ve annem yine bizimle değil. Aniden bir arkadaşının öleceğini kimse bilemezdi. Bugün ve yarın, bunlar babamın yılın geri kalan bölümüne ölçü olarak kullanmak istediği günler olacak yine. Bütün odalar çiçeklerle dolu; kilise gibi kokuyor ortalık. Babam aydınlatılmış büfenin önünde duruyor. Onun evinde karanlık köşeler yoktur, karısı yanında uyur, benimle tenis oynar. Bazen babamın beni işaretlediğini düşünüyorum, tıpkı köpeğin bir ağacı işaretlediği gibi. Boynu ve yüzü dengeli bir şekilde terden ıslanmış; saçı başının ortasından beyaz bir kara parçası gibi önden alnına kadar uzanıyor. Telefon - kablosuz - ceketinin cebinde duruyor. Sürekli çalıyor ve babam kilise kulesini andıran bir görüntü

çiziyor. Yan odadaki yeni faks cihazı ötüyor; falanca tıp enstitüsünden selamlar, hediye gönderilecektir. Zaten mutlaka babamın sahip olduğu bir şeydir. Muhtemelen bir klasik müzik CD'sidir, o zaman daha az üne sahip orkestralı kayıt benim olur.

Göğüslerim büyümeye başladığından beri babam doğum günlerimde bana para verir. On üçüncü doğum günümde şimdi Cranach tablolarındaki kadınlara benziyorsun dedi. Ben de ne demek istediğini anlayamadım ve öğrenmeye karar verdim; babam utanç duyduğum küçük göğüslerimi kastediyordu, ancak sonra elime birkaç banknot tutuşturdu. Bir yıl boyunca kendime ne alacağımı düşündüm, bu arada on dört yaşıma bastım. Babadan taze banknotlar almaya devam ediyorum. Kendime bir bisiklet aldım, çalındı. Banknotların sayısı her geçen yıl arttı. Sonraki yıllarda doğum günü paraları elimden akıp gitti. 6000 sigara, 700 fincan kahve, 19 ruj, prezervatifler - sayısız - Fromm'un Toplu Eserleri. Yirmi yaşımda tebrik kartları tasarlıyordum ve birden babamın armağanları grafik yapabilen bir bilgisayar alabileceğim miktara ulaştı.

Bu yıl armağan on büyük banknottan oluşuyor. Araba almaya yetmez, tomarı katlayıp cebime koyuyorum. Neden hemen gitmek istiyorsun? diyor babam. Bilmiyorum diyorum.

Cumartesiler büyük bir kente varmak için Pazarlardan daha iyidir. İnsanlar uzun bir gecenin umuduyla biraz ışıldamaya başlar. Garda bir ilan gazetesi satın alıyorum. Takside erkeklere yönelik olmayan iki ilan buluyorum ve numaraları elime yazıyorum. Böylece beni kimsenin beklemediği kente dalıyorum. Merdivenleri çı-

karken telefonumun çaldığını duyuyorum. Basamaklar ikişer ikişer çatının altına kadar iniyor; belki işe yarayan bir şeylerin öğrenilebileceği tek yer gerçekten de spor stüdyosudur.

Nasıl geçti? diyor babam. Tren doluydu diyorum; büyük vagonda bir koltuk, yanımda genç bir adam. Hoş biri mi? diye soruyor. Bilmiyorum, iletişimim olmadı, gözlerle bile diyorum. Babam derin bir nefes alıyor, inanmıyor, konu erkekler olduğunda bana hiç inanmaz.

Devam et diyor. Açlıktan ölmem diyorum, buzdolabındakiler Pazartesi'ye kadar yeter. Ve: On banknot sağlam bir şekilde cebimde duruyor. Daha kalabilirdin, bunu biliyorsun. O zaman, şimdi evinde yalnız olmazdın diyor ve kendini kastediyor. Bugün başka neler yapacaksın? Hadi sana uğurlu rakamlar vereyim diyorum ve elimdeki telefon numaralarından birisini okuyorum, 46925238 - Cumartesi çekilişinde altı doğru rakam, bu benim yerimi doldurabilir ve babam bu konuda bana güveniyor. On beş yaşımdayken beni ilk kez yanında kumarhaneye götürdü. Kapıda pasaportumu kontrol ettikten sonra oynamak için yaşı tutmuyor dediler. Bu olay peşimi bırakmadı. Babamın uğur meleği olarak girmeme izin verdiler, yüksek topuklarımın üzerinde onun arkasında duruyor ve ayakta duramayacak hale gelene dek kulağına rakamlar fısıldıyordum. Yeterince kaybettikten sonra alelacele binayı terkederdi, sonra araba çalışmaz, trafik lambaları kırmızıyı gösterir, babam bir gaza bir frene basardı. Ben arka koltuğa yatar, inanmadığım Meryem Ana'ya dua ederdim. Dallar, ışıklar, dallar. Yattığım yerde öylece kalırdım. Oturarak ölmek istemezdim.

Babam rakamları not ediyor, sonra telefonları kapatıyoruz. Daha sonra birinci numarayı arıyorum. Biri açıyor. Lütfen kendini tarif et diyorum. Ciddiyim. Bana bedeninin bölümlerini sayıyor. Onu görmek istemediğimi kısa zamanda anlıyorum. Babama verdiğim rakamları çeviriyorum. Biri açıyor. Muhabbet kuşları ötüyor. Uzun boylu diyor, esmer, 23 Güneyli. Ne kadar? diyorum. Sende ne kadar var? diye soruyor ve onu hemen seviyorum. Sonunda konuşabileceğim biri. Susabilirim de. Bana ders vermeye kalkarsa gönderirim onu. Beni kabullenmek zorunda. İstediğim her yerine dokunabilirim. Göğsünü göstermeli bana bu çocuk ve ona kendiminkini göstermemi rica etmeli benden. Böylece bu akşamı, Pazarı ve belki de Mart havasını dize getireceğim.

Akşam babam arıyor, karşı tarafta onun olduğunu anlamam için nefes alması yeterli oluyor. Sigarayı bırak diyorum. Neler yaptın diyor. Bunu hep bilmek ister. Her zaman nerede olduğumu, kiminle olduğumu, ne yaptığımızı ve dahasını bilmek ister. Sesim ne kadar canlı olursa o kadar deşer. Bir gün soruları tükense ne derdi acaba? Fakat tükenmiyorlar. Olsa olsa, stoğunda bana asla sormadığı sorulara ulaşabilirdi: Seni kim seviyor, değeri ne kadar, sana kim inanıyor, kim hayal kırıklığına uğradı, askında kim asılı, hesabını kim ödüyor, ne kadar zengin o, ne kadar güçlü, bizi bokumuzdan kim çıkaracak, ne yaptın, benim gibi misin, neden benim gibisin, şimdi bizi kim kurtaracak, malın nasıl, değiyor mu, ona iyi para ödüyorlar mı, neden çocuk yapmıyorsun, Mesih'in nerde kaldı? Ona başka soruları kabul etmeyen bir yanıt vermek istiyorum.

Dün geldiğim iyi oldu aslında diyorum. Planım yoktu

fakat cebimdeki paradan dolayı bu önemli değildi. Artık sadece sekiz banknotumun kalması babamı huzursuz ediyor. Oyun salonuna gitmedim diyorum. Kendime bir oğlan satın aldım ve hızla konuşmamı sürdürüyorum; babam oğlanın yüzünü sormasın. Tamamlanmamış bir yüzdü, yüzünün oturması için daha epeyce uğraşması gerek bu oğlanın diye düşündüm. İtalyan bir yüzdü diyebilirdim örneğin, fakat babam şunu duymayı yeğlerdi: Duvar yıkan bir yüz, eski Doğu Almanya'lı biri. O zaman babam bu cesareti bu küçücük tarihsel gerçeği, oğlanın öylesine hiç bir suçu olmadan sahip olacağı bu bonoyu alkışlardı. Bu yüzden babama sadece oğlanın saçlarının koyu renkli, siyah, fakat maviye çalmayan bir siyah ve taranmamış olduğunu söylüyorum. Eskiden diyorum babama, banyodan sonra beni hep yeni soyulmuş bir meyveye benzetirdin. Öyle bir oğlandı işte ve babama bunu anlayıp anlamadığını soruyorum. Hayır diyor, bana faksla onu. Ayakta çizmeye başlıyorum.

Bir kapının sesi babamın nefesini bastırıyor, babam bahçeye çıkıyor. Belki yalnızca hava alıyordur, fakat o telefonuyla öylesine dolaşmayı sever, hiç kimsenin aramayacağı bir zamanda, Pazar sabahları bile, telefonunu yanında taşır. Karısı ve kızı henüz uyuyor, o pijamalarıyla çimde geziniyor, gece ormandan bahçeye uçan dalları topluyor. Senin göremediğin bir şeyi görüyorum diyor. Ne biliyor musun? Ormanı görüyorum. Orman geceden daha karanlık. Armani'den bir gün gibi. Dün bebek arabası ile dolaşan genç bir kadını gördüm, eskiden seninle aynı okula giderdi, yanında otururdu. İlişkimiz kalmadı diyorum. Senin neslin diyor, senin yaşındaki diğer insanlar ne yapıyor? Kimleri kastettiğini bilmiyorum diyorum. Çocuk doğuruyorlar. Bahane arıyorlar. Beyaz gömlek

giyiyorlar. Seyahat ediyorlar. Demek kendine bir adam satın alıyorsun diyor aniden. Müstesna olarak diyorum. Anlat diyor ve kendine bir sigara yakıyor.

Hava kararmadan önce bir restoranda yemek yedik, bu benim arzumdu, karar verme yetkisi bendeydi. Oraya asla yalnız başıma gitmezdim. Ağır masalar, hepsi bira fabrikası tarafından verilmiş. Yemekler güzel miydi bari? diye sözümü kesiyor babam. Sesi acısız bir son için yalvarır gibi. Yemeğin ne kadar önemsiz olduğunu kavramıyor. Babamla yemeğe gittiğim zaman bana renkli tabağa söyler; hepsinden biraz, yetişkinlere göre fazla çocuksu, bir çocuk tabağı içinse fazla ciddi. Ya da kendisi için asla sipariş etmediği deniz ürünlerini, istiridyeleri kendisi için yememi ister.

Benim önümde bir bardak su vardı diyorum. Oğlan kendine bir parça et söyledi, sonra bir kahve, sonra bir tane daha. Telefonda olduğundan çok farklıydı, ne istediğini bilir gibiydi. Yüzüne bu denli iyi hakim olması şaşırtıcıydı. Gülümsemesi belirdiği kadar çabuk kayboluyordu. Tabağı boşaldığında bana isteklerimi sordu. Anladım ki, sonu düşünmeye başlamıştı bile. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Hiç bir şeyi belirlemek istemiyordum. Babam purosundan bir nefes çekti, balık taklidi yapan bir çocuk gibi. Purolarından hoşlanmıyorum, annem de hoşlanmıyor. Biz ayrı değiliz ki diyor, babam odayı dumanaltı ederken. Oğlan kulağımın arkasını okşadı ve bir şeyler fısıldadı. Beni utangaç sanıyordu. Sonra pek fazla konuşmadık, buna üzüldüm. Susmak için neden yoktu. Bana bir şeyler anlatmasını rica ettim. En çok da derin deniz balıklarından, asla ulaşamayacağımız yerlerde yaşayan yaratıklardan söz etmesini tercih ederdim.

Elleri bir boksörün boynundaki havluyu andırırcasına ensesine dolanmış atkının püsküllerı ile oynuyordu. Elle bak dedi ve ben kumaşı incelerken paradan söz etmeye başladı. Bir şirket kurmak, sağlığa faydalı herhangi bir madde satmak istiyordu. Birden onun çok mutsuz olduğunu fark ettim. Öğle saatlerini bir sinemada geçirmem daha mı iyi olurdu diye düşündüm. Mutsuz bir insana dokunmayı hayal edebiliyor musun? diye soruyorum ona. Sen bu işte deneyimlisin diyor babam. Tanrım! neredeyse duyamıyorum onu, o kadar alçak sesle konuşuyor ki. Babam hiçbir şeyden mutsuzluktan sakındığı kadar sakınmaz, kendisinin sürmek istemediği bir yaşam süren bir insanın görüntüsüne dahi dayanamaz. Benim için tıpkı sinema perdelerindekiler gibi sonraki filmler babamı ilgilendirmez. Bu, muhtemelen Doris Day'in otuzuna bastığı yıldır.

Bazen televizyonda eski Amerikan filmlerini beraber izleriz. Babam önce yıldızın görünmesini, sonra da filmin sonunu bekler. Bu önemli anlar arasındaki zamanda ölü numarası yapar. Geçen hafta neredeyse kavga çıkacaktı. Jenerikte Judy Garland'ın adı geçiyor fakat bir türlü ortaya çıkmıyordu, birkaç genç şarkıcı ekranda görünmüş, babam da her yeni yüzde işte çıktı diye bağırmıştı. Ben aksini iddia ediyordum, onun da öfkesi artıyordu. Sonunda Judy Garland göründü ve şarkısını söyledi. Biraz seni andırıyor dedi babam. O anda kim çıkarsa çıksın babam yıldızlarla aramda her zaman bir benzerlik keşfeder. Son filmde bu, Sophia Loren'di. Bir öncekinde ise Ingrid Bergman. Liz Taylor'ın adı televizyon kapalıyken bile geçiyor. Sadece Marilyn'den hiç söz etmiyor, babam için o bir Meryem Ana'dır, Meryem Ana da tektir.

Duyduğum sese, yani parkelerin gıcırdamalarına göre babam şimdi oturma odasında. Resim nerede kaldı? diyor. Çizdiğim resmin babamın eski faks cihazında kayboluşunu izliyorum. Bardağa şarap doldurulduğunu duyuyor, babamın ilk büyük yudumu almasına zaman tanıyorum. Cihazım ötüyor, sonra da onun faksı çizimimi kağıda basıyor.

Haa, diyor babam. Sonra bir anlık sessizlik, bunun ne olduğunu soruyor. Boşver diyorum ve anlatmamı sürdürüyorum. Şu an sadece senin için var olmak istiyorum dedi oğlan. Ona güvenmemi istedi. Kendimden söz etseydim bu mutlaka onun için de iyi olurdu. Fakat bir şey söylemedim. Yine paradan konuştu ve ilk kez gülümsemeyi beceremedi. Her zaman yaptığımı yaptım: onu teselli ettim. Benim için var olmaktan hoşlanmalıydı. Söylesene diye araya giriyor babam, oğlanı istiyor muydun? Sabret diyorum. Yemekten sonra kendimize uygun bir yer bulamadık. O parasını istiyor, bense asıl işi henüz yapmadık diye düşünüyordum. Otele para vermek istemedim. Benim eve de gitmek istemedim. Kendi evini önerdi. Muhabbet kuşları ile karşılaşmak istemedim. Bu yüzden karanlığı beklemeyi teklif ettim. Karanlıkta bir yer bulunur nasılsa diye düşündüm. Her dakikayı ödeyeceğim dedim ona, fakat bakışından avans istediğini anladım. Ancak: Daha ne yapmıştık ki? Güzelmişim gibi bakmıştı bana, başparmağı ile burnumu ve kulak arkamı okşamıştı, fakat biliyor musun, bunlar günün asıl önemli anı için ısınma hareketleriydi sadece.

Babamdan çıt yok, nefes bile yok, orada olup olmadığını soruyorum. Evet diyor, ya sonra? Beni gerçekten dikkatle dinliyor, belki de bütün bunları bir tıp kongresin-

de anlatacak kadar ilginç buluyor: bu durumda herşeyi hemen tekrar etmem gerekecek. Bir öykünün sonunu beğenirse onu yüz kez dinlemek ister, o zaman da en sevdiği anları atladığımı düşünür. Belki de bu sefer sadece susar ve sonunda beni acıması ile ezer ki bu da beni öfkesinden daha çok korkutur. Babam hala dolaşıyor, adımları yankılanıyor, mutlaka merdivenlerden yukarı çıkıyordur, telefonda bir hışırtı var, üst kattaki yatak odalarından dışarıda bir fırtına varmış izlenimini uyandıran sesler gelir her defasında. Uyumak için erken değil mi? diyorum, o da benim odama gitmek istediğini söylüyor. Umarım diyor, seni anlamam burada daha kolay olacak. Babamın esprilerini bilirim, ne yapacak ki odamda? Bundan çok daha önemli olan öyküyü nasıl bitireceğim? Tam olarak anımsamalıyım. Sanki uzunca bir süre kentte dolaştık gibi geliyor. Oğlan benim değerli bir insan, kendisi için hep arzu ettiği türden bir insan olduğumu söyledi. Babam öksürüyor, öksürüğü bir yudum şarapla boğuyor. Oğlan beni öpmeye çalıştı diyorum, fakat izin vermedim. Babama korkumdan hiç söz etmiyorum; bana yapacağı açıklamayı tahmin edebiliyorum; parayı ödeyen korkmaz. Fakat oğlan birden dolaşmayı sürdürmek istemeyebilirdi. Bir an için işi bir binanın girişinde yapma fikri geldi aklıma. Ancak binaların kapıları kilitliydi; zili çaldığım yerlerde birileri pencereden bakıyor, ancak bizi görünce kapıyı açmıyorlardı. Geceleri yolun ortasından yürümeme neden olan duvar girintileri bile birden yeterince derin değildi artık. Umarım sıkı giyinmişsindir diyor babam. Evet diyorum, mantom vardı. Peki altında diye soruyor, anlatıyorum. Peki onun altında diye soruyor, yine anlatıyorum. Oğlan bir şey söylememi bekliyordu. Yanlış kelimeyi söylediğimi gizliyo-

rum. Park... o zaman kafasını "hayır" anlamında sallayarak durdu. Beni arabasına götürdü. Kapıyı açarken ileride bir helikoptere sahip olacağım dedi. Böylece bütün arabalara benzeyen arabasının içine oturduk. O sürücü koltuğunda yanımda oturuyordu. Herhalde babam da oğlanın neden arkaya oturmadığını soruyordur kendi kendine.

Bir şeyler görebilmek için fazla karanlıktı diyorum. Oğlanın beklediğini biliyordum. Birden şu cümleye takıldım: Senin özel etini istiyorum. Onun anlayacağı kadar alçak bir sesle söyledim bunu. Babam susuyor. Nefes alışını duyuyorum. Babamın bedenini hiçbir zaman yaşlı olarak algılamadım. Çocukken onun gibi olmak isterdim. Onun gibi kokmak isterdim, akşamları alkol ve sigara kokusu, sabahları onu yatakta ziyaret ettiğimde ter ve uyku kokusu. Benden daha hacimli, daha şekilsiz, daha hantaldı; yine de büyümek istiyordum. Yanıma, yere gelmesini istediğim zaman oflayıp pufluyordu. Bunda bir yaşlılık belirtisi göremiyordum. Kepeklerinden de tiksinmezdim, olsa olsa onlarla savaşmak için kullandığı ilaçlardan... şu anki nefesi her zamanki gibi değil, babamla aramda yeni bir şey olan bir tür sessizliğe denk düşüyor bu nefes. Belki nefesi bundan sonra gitgide ağırlaşacak ve zamanından önce yaşlı bir adamın nefesine benzeyecek. Bunu ona söylemeliyim, ona ölümü yakınlaştıran bu kadar fazla insanla biraraya gelmemeli. Oğlan elimi tuttu diye anlatmaya devam ediyorum. Elimi ona tümüyle teslim etmiştim, o da elimle kendi baldırlarını okşuyordu. Baldırların cinsel organla birleştiği sıcak girintide elimi yalnız bıraktı ve testislerini elimin üzerinde hissederek gevşek deriyi parmaklarımın arasında ovuşturdum. Babamın bir kedinin fare deliği önünde beklemesi gibi bir

şeyi beklediğini sanıyorum. Bir orgazmı bekliyor, ama bundan ona asla söz edecek değilim. Gerçekte hiç görmediğim bu derinin rengini anlatıyorum. Diğer yerlerden daha koyuydu diyorum. Oğlan aynı yeri benim bedenimde aradı, sonra yabancı bir cepten çıkarırcasına ellerimizi geri çektik. İstediği parayı ödedim, arabadan indim ve eve koştum. Beni tekrar ara dedi, tam ben arabanın kapısını çarparken hep senin için varolmak istiyorum. Şimdi de diyorum babama, eve geldim, diğer armağan paketlerini açıyorum. Armağanlar, Chanel No.19 ve Mozart'ın 3 No'lu Sol Majör Konçertosu, Bamberg Senfonisi'nin bir kaydı. Sonra makarna ve yanına domatesli ve yeşillikli bir sos pişiriyorum, yarın Pazartesi ve Pazartesi günleri ne yaptığımı bilirsin.

Babam artık yanıt vermiyor ve nedenini hala bilmiyorum. Alo diyorum, senin göremediğin bir şeyi görüyorum - hiçbir şeyi. Hattaki seste sadece küçük bir değişiklik, fırtına gürültüsünü kemiren bir ses. Babam öylesine uzanmış yatıyordur herhalde. Yorganın üzerinde kısa bir sürtünme sesi duydum yalnızca, belki uyumadan önce ellerine bir yer arıyordu, ağlamasından korktum, mastürbasyon yapmasından korktum, sadece susmak istiyordum. Çok yavaşça, çok usulca içerideki sesler nihayet kesildiğinde çocuk odasının kapısını nasıl usulca kapatır insan, telefonu öylece kapattım.

Sırtımdaki Nefes. Aslında ayakkabı almaya çıkmıştım, şimdiyse bir oğlanı izliyorum. Ayakkabılar siyah olacaktı, fazla sivri değil, ucu kare ve şu an moda olanlardan. Kendimi iyi hissediyordum, tasarımcılar sonunda bir ayağı incelemişler diye düşünüyordum; o sırada oğlan önümden geçti, benim hoşlandığım tipte bir oğlan, uzun bacaklı ve bol pantalonlu. O benim öyküm olacak. Gözden yitirmemeliyim onu, uzun adımlar atıyor. Cadde kalabalık ve oğlanın üzerinde kuru kaldırım gibi açık gri renkli bir takım var. Daha sonra çoktandır tanıştığımız ortaya çıkıyor. Vedalaşırken sarıldığım türden bir arkadaşım olduğunu anlıyorum. Yanaklarının ve ellerinin tenine, giysilerine de sıkça dokunmuştum daha önce. Aramızdaki veda kolay oluyor, bu yüzden de bir sonraki görüşmemiz pek uzak değil. Neden onu bugün yabancı biri olarak gördüğümü açıklayamıyorum. Evin girişinde burnunu görüyorum ve aklıma ayakkabılar geliyor. Akşam için sözleşiyoruz.

Odasının duvarları kağıttan olabilirdi, ışığı yumuşak bir şekilde buzdolabına kadar yansıtıyorlar. Neden onları çalışma masasında duran kalemlerden biri ile boyamıyor? Mantomu yakalayıp şapkasının yanına asıyor. Kanepede eski ayakkabılarımı kurcalıyor, çıkarıyor, özgürlüğüne kavuşan ayaklarım onun kucağında. Bu akşam bir ara sevgililerimiz telefon edecek. Yanımızda terlerinden kurtulmak istediklerini hatırlatacaklar bize. Telefon açılmaya hazır bir şekilde yerde duruyor; nihayet havlamak isteyen zincirlenmiş küçük bir köpek gibi diyor Karl. Bugün ilk önce kim arayacak acaba diye soruyo-

rum ve Karl pencereden dışarı bakıyor. Eli kısa saçlarının üzerinde dolaşıyor ve saçlarının ensesinde iki şeffaf uç şeklindeki bitiş noktasında duruyor, bunu zaman zaman ben de yapmak isterdim, kendimde değil onda. Kanepede yanımda oturduğu zaman kolumu uzatmam yeterli olurdu. Kanepe onun yatağı aynı zamanda ve bir küvet kadar dar. Geldiğimde üzerindeki yatak örtüsü düzgün bir şekilde serili oluyor, köşelerinden nevresimin uçları gözüküyor; kırmızı puanlar, beyaz bir zemin, sanki bir film yıldızının nevresimleri. Giderken yatak dağılmış oluyor, yastık yığınları değil ama kırışıklıklar ve kırıntılar ve bir saniyeliğine huzur dolu saatlerden geriye ne kaldığını görüyor ve kendinle ilgili bir şeyleri anladığını sanıyorsun. Fakat şu an bunları düşünmüyoruz, çünkü sevgililerimizi ve ısmarladığımız pizzaları bekliyoruz. Beklediğimiz dakikaların hepsini toplasak birkaç ay olurdu herhalde. Fakat bu hesap yine de doğru olmazdı çünkü çıkarmamız gereken anlar da var. Örneğin, evin en sıcak yeri olan banyoda geçen zamanı. aynanın önünde bir sürü sabun ve losyon dolu şişeler. Hoşlandığım şampuan sakız kokuyor ve diğerlerinden daha fazla köpürüyor. Daha sonra Karl saç kurutma makinasını getiriyor. Böyle anları ancak geçtikleri zaman farkedersin, aynanın karşısında durduğum ve Karl'a, baksana, kışın saçlarım ne kadar cansız oluyor dediğim gibi anlar... ya da belki böyle anları, ancak metroda gittiğim zaman ya da ertesi gün elimde mausla bilgisayarın karşısına geçip yazı çeşitleri denediğim zaman fark ediyorum.

Foucault'un babası oğlunu ameliyatlar izlemeye zorlamış diyorum ve Karl, babalara kendinle ilgili bir şey anlatmak kuyuya dibe ulaştığını asla duymadığın bir para atmak gibi bir şey diyor. Ben de diyorum ki bu arada

Aids Afrika'dan değil eski Doğu Almanya'dan geliyormuş, o da diyor ki birbirimize karşı dürüst olalım her zaman ve sonra şöyle devam ediyor: Telefon çaldığında arayan benim sevgilim olacak, ikincisinde de seninki. Pantalonumdan sevgilimin bir vesikalık fotoğrafını çıkarıyorum. Sevgilim bizden daha yaşlı. Derin geçmişten geliyor. Oradan gelen insanlar o kadar uzun süredir yetişkindirler ki onları artık daha farklı hayal edemezsin. Susarlar ve nedenini bilemezsin. Sevgilim benimle konuşur fakat yanıt verdiğim zaman ne demek der, işten söz ettiğimde de para.

Karl fotoğrafı yüzünün çok yakınında tutuyor şimdi. Bütün kadınların yardımcısıymış gibi bir bakışı var sevgilinin diyor, Karl. Bununla neyi kastettiğini biliyorum. Sevgilimi ilk kez gördüğüm video dükkanında beni bu bakışın bombardımanına tutmuştu. Beni güzel bulduğunu düşünmüştüm, oysa o benim gücümü istiyordu ve bu durum bugün de böyle. Sen de ona, onun sana baktığı gibi bakıyorsan diyor arkadaşım Karl, o zaman ondan geriye ne kalır? Sünnetli mi? "Hayır" anlamında başımı sallıyorum. Smegma Smegma diyor Karl, ben de bir yanıt vermek istiyorum fakat Karl devam ediyor, Smegma Smegma ve: cinsel organı gibi yaşamı da gizli. Sonra resmi bana geri veriyor ve başka bir şey söylemediği için memnunum. Duvarların arkasından fareler tırmalıyor, sanki biri çalılarla yeri süpürüyor, Noel'e az kaldı. Karl'a bir şey armağan etmeyeceğim; tatil günleri sevgililerin sorumluluğunda. (Onunki, bir ulak aracılığıyla lale demetleri ya da güller gönderir, benimki, vaatler fakslar.) Karl ve ben birbirimize sadece Cumartesi akşam-armağanları veririz, yolda-bir-şey-buldum-armağanları, belki-ilgini-çeker-armağanları ve çok sık öylesine-armağanları.

Çiçek asla. Dışarıda hava kararmak üzere, evlerin arasından üçgen şeklinde bir parça deniz ışıldıyor henüz, kamuflajlı bir renkte, onun önünde kentin beyaz ışıkları. Kent sahil şeridini izliyor. Balıkçı teknelerinin bulunduğu küçük liman: İskelelere paralel raylar ve arkasında paslı vinçler, sonra ambarlar ve boru hatları, sonra caddeler, evler, caddeler. Caddeler hemen garın hizasında, deniz ile vedalaşıyor, her yöne doğru karaya uzanıyor fakat üzerlerindeki gökyüzü geniş ve evler ancak anılarda görülen renklere sahip.

Her an sevgilin arayabilir diyorum.

Umarım pizzalar gelmeden önce olur bu diyor Karl. Ne demek istiyor diye düşünüyor fakat bir şey söylemek istemiyorum. Yoksa cümlesinin başını kaçıracağım. Tanımıyordum onu diyor Karl, zaman elimden her yöne doğru kaçıp gidiyordu. Gündüzleri çalışıyor, geceleri vitrinlere bakıyordum. Hiç fark ettin mi, dükkanlar kapanır kapanmaz yine alışverişten söz etmeye başlayan ne kadar çok çift var diyor. Onu tanımadan önce insanlara sadece onlara dövme yaparken dokunurdum. Çoğu zaman diyor, sadece gençler gelirdi. Kollara, sırtlara, göğüslere, yıldızlar, kalpler, ejderhalar. Arasıra belki de bir gemi. Ne istediklerini hemen bilenler çok az. Limanda böyle bir geminin önünde durup onu, kafanı hareket ettirmeden bir bütün olarak görebilmek için ne kadar uzaklaşman gerektiğini düşündün mü hiç diyor. Öyle bir gemi bir kola nasıl sığabilir? Bir gün birisi dikkatimi çekti, uzun boyluydu ve sol kolunun üstüne bir kule, Babil kulesini istiyordu. Kolunu göster bana diyor Karl, ben de tişörtümü çekiyorum. Daha yukarı diyor, ben de gömleği kafamdan çıkarıyorum. Bedenlerimiz de arka-

daş. Karl'ı daha önce çatıda güneşlenirken görmüştüm, neredeyse çıplak, çok zayıftı, kasık tüyleri de açık renkteydi, bense açık renkli kasık tüylerinden hoşlanmam, ışıkta çoğu zaman deniz yosunu gibi güçsüz göründükleri için sağlıksızmış gibi gelir bana ve yattığı için biraz yukarı kayan üst dudağını gördüm, bu yüzden dişleri bazı ölülerde olduğu gibi oldukça büyük görünüyordu, fakat ona bakmak hoşuma gidiyordu, belki de bakışlarımdan kaçmadığı ve bir şey söylemesiydi bunun nedeni... şu anda da bana, kentte erimeye başlayan karı hatırlatan fanilam hakkında bir şey söylemediği gibi. Bu yıl henüz kar yağmadı, oysa Aralık'tayız, fakat havada kar kokusu var dedi dün sevgilim ve bulutlar lacivertti, oldukça yüklü görünüyorlardı.

Karl baş ve işaret parmaklarını açarak kolumu karışlıyor. Bu kol diye düşündüm o anda diyor, bir kule için ne kadar da uygun ve hemen taslaklara başladım. Modelim banyodan görünen bir fener kulesiydi, fakat temelini dengeli bir şekilde iki tarafa doğru genişlettim. Sonra doktor olduğunu söyleyen o bey için kırılan ucun, sivri uçlu kütüğün çok önemli olduğunu fark ettim. Kolun diyor Karl, yumuşak. Sen koluna ne isterdin? Ve o anlatmaya devam ederken ben de istediğim şeyi kağıda çiziyorum, fakat kararsızım.

Ve ilk kez sevgilim üzerinde çalışırken kollarımı gördü ve ikinci seansta elimi tutup hayranlıkla damarlarımı inceledi. Her doktorun dedi, bu kadar iyi görünen damarlar çok hoşuna gider. Üçüncü kez geldiğinde elime boşaldı.

Karl'ın ellerini tutuyorum, hangisine diyorum. Arkadaşım sağ elini oynatıyor ve anlatmayı sürdürüyor: Beni

arabasına almıştı, şehir dışına çıktık, bir kafede konyak içtik ve arabayla dolaşmaya devam ettik. Evde karısının beklediğini söyledi, sonra bir mobilya mağazasının penceresiz arka duvarının önünde parketti. Bana dokunmadan önce doktorluk amblemini koltuğun altına itti.

Karl'ın elleri serin. Bir defasında dirseklerine kadar uzanan yeşil, dar eldivenler giymişti, o zaman elleri bana fazla dar gibi gelmişti. O gün makyajlıydı ve üzerinde bir kadın elbisesi vardı. Elbise maviydi ve omuzlarından sürekli tuttuğu iki parça tül sarkıyordu, tutmadığı zaman yürürken Batman'in pelerini gibi havada uçuşuyorlardı. Karl fener kulesinin doğusundaki en güzel kız diye anlatmıştım o zaman sevgilime, o da bana telaşla? Kız değil, kız deme, yaratık de, diye fısıldamıştı.

Karl'ın ellerini hafızama yerleştirmek istiyorum. Elleri beyaz, başparmağın birleştiği yerde gözenekler var, fakat kıl yok. Herhalde dünyadaki bütün sevgililer, sevgililerinin traşlı olmasını istiyorlardır. Afedersin diyorum, ama artık üşümeye başladım.

Kolun yumuşak diyor Karl, ve omuzuna bakıyor. Üşüdüğün zaman teninden anlaşılmıyor, ama etin sıkılaşıyor.

Ne istiyorsun diyor. Bunu diyorum. Sayfalara bakıyor. Fakat bu kadar küçük değil diyor, resim yakında silikleşir. Nereye diyorum. Ayna gerektiren bir yere diyor. Pantalonumu açıyorum, o da onu bir parça aşağı indiriyor.

Başparmağını kalçalarımın üzerinde gezdiriyor (bunlar kalçadan başka bir şey değil, bir kemiğin bir alanı tanımladığı bir yer işte), tenime tuzlu kum yapışmış ve

onu siliyormuşcasına gezdiriyor parmağını ve buraya diyor, bu girintinin yanına, kuleye başladığım gün sevgilimin kolu kadar iyi. Sonra telefon çalıyor, bir ağustosböceği ve Karl ahizeye uzanıyor. Bana uzatıyor. Sevgilimin aradığını düşünüyorum, Karl onunla asla konuşmaz fakat arayan pizzacı çocuk. Girişi bulamıyor. Çin lokantası ile giyim mağazası arasında diyorum, giriş biraz iç tarafta kalıyor, yeşil simli ve suni köpüklü ejderhalı pencerelerin arasında, karanlığa girmekten korkmamasını, sonunda kapıya ulaşacağını söylüyorum. Karl bana bir işaret veriyor, dönüyorum.

Kaleminin ucu biraz gömülüyor, yavaşça derimin üzerinde yürütüyor. Ucun değdiği yerler acıyor biraz, sanki kor gibi sıcak ya da buz gibi soğuk, buna karar vermek için arkadaşım bir an için elini durdurmalı, fakat bunu yapmıyor. Onun çok uzaklarda olduğu ve yalnızca sesimi duyarsa geri döneceği hissine kapılıyorum.

Belki de, elinin hareketinden desenimi çıkartamıyorum demeliydim. Fakat bu, başka bir zamandan kalma bir söz gibi. O zamanlar çizim yaparken, birbirimizi her gün görür, korkarak diğerimizin ilerlemelerini ya da ilerleme zannettiğimiz şeylerini izlerdik: Modellerin yüz hatlarının ortaya çıkmasını, sabah güneşi ya da florasan, belirgin bir ışık kaynaklarını. Herkes, çalışmaları ile yarı yolda kalmaktan korkardı. Bunlar değişti, bu yüzden bir şey söylemiyorum, onun yerine ağırlığımı sol ayağıma aktarıyorum, çünkü böyle öne doğru eğilmiş vaziyette hareketsiz durmak yorucu oluyor. Bir saniye, diyor Karl, ve o konuşurken sırtımda nefesini hissediyorum.

Boynumu mümkün olduğu kadar arkaya çevirdiğimde, Karl'ı çalışırken görüyorum. Eli, sadece kalemin si-

yah çizgisini değil, bakışını da beraberinde taşıyormuş gibi görünüyor. Elinin titremesi ve benim hafifçe sallanmam bizi yaptığı iş için yeterince kibar değilmiş gibi görünen bir çift haline getiriyor. Beni şu anda sevgilimin bile göremeyeceği kadar hazırlıksız görüyor. Sevgilim beni kesin bir plan olmaksızın asla görmek istemez. Planları, bana bazen benimle piknik yapmak üzere çimlerin üzerine attığı kocaman bir battaniye gibi geliyor. Karl'ın şu an bir çizgiyi tükürükle doğrultmaya çalıştığını görebilse ne derdi? Büyük laflar ona göre değildir ve birdenbire gözlerin ve ağzın etrafındaki deri büyümüş gibi görünürdü. Bir anda sevgilimi sanki kanepede yanımızda oturuyormuş ve Karl'ın kaleminin üzerimde dolaşmasına izin veriyormuşcasına yakınımda hissediyorum. Sessizlik ağır geliyor. Ve bir şey ağır geldiğinde hep yaptığım gibi dua ediyorum. Sevgililerimiz kaybolmuş olsun; benimki tüm telefon kulübelerinin bozuk olduğu bir semtte yeni bir gayrimenkul ararken ve Karl'ın sevgilisi de bir hastanın kaburgaları arasında... Artık geç oldu, pencerinin önünde lambalar yanıyor, sisin arasından dörtgenler ışıldıyor, yıkanmamış gibi görünüyorlar ve Aralık ayı bulutların ardında.

Sen birbirinden bağımsız çizgiler çekiyorsun. Hala çiziyor musun yoksa beni okşuyor musun diyorum ve bu sırada zil çalıyor. Aynadan Karl'ın kapıyı açtığını görüyorum ve kapı aralığında bir yüz beliriyor. Pizzacı çocuk, belki de bulunduğum konumda bunu söylemek zor. Karl'ın eline iki ince paket tutuşturuyor, birbirlerine para alıp veriyorlar, ikisi de paradan dolayı ellerine bakıyorlar. Karl'ın çalıştığı alan birden soğudu. Telefon çalıyor, bırakıyoruz çalsın. Karl paketleri açıyor ve pizzaları yere koyuyor, halıda iki leke. Telefon susmuyor, arkamı

dönüyorum, kendimi arkadan aynada görmek istiyorum. Değiştim mi? Vücudun bir yerinde Kaliforniya'daki bir kara parçasında olduğu gibi bir kayma oldu ancak depremsiz, gizemli ve nedensiz bence. Çizimi görmüyorum. Devam ediyoruz diyor Karl, ama hemen bitecek. Yavaşça sona eren bir çizgiyi, diye düşünüyorum, ani bir bitiş çizgisine yeğlerim. Bitirmesin diye düşünüyor ve gözlerimi kapatıyorum, bu kör çizimi bitirmesin.

Resim Yapmak ve Çizmek. Kent, Güney'de suya dayanıyor.. Su, kenti diğer kıtayla birleştiriyor ve en uyuşuk köşelerine bile bir ışık ve renk yansıtıyor. Daima çıplak ve daima dişi (erkek olsa da dişi) bir modelin karşısında oturan ve ellerini, sanki kadının derisi kıllarla kaplıymış gibi, belli belirsiz bir şekilde hareket ettiren, çiziktiren ressamlara yansıtıyor örneğin. Havalar ısındığı zaman, pencerenin önündeki çınarlar budanır ve ressamlar çizer de çizer. Başka neler var? Gökyüzünü yansıtan evler, bunlar da kuleler. Suyu ve caddeleri de yansıtırlar. Dokun yakınlarında büyük gar, biraz daha kentin içine doğru giderseniz, havaalanı var. Ve tepesinde piramidi olan fener kulesi...

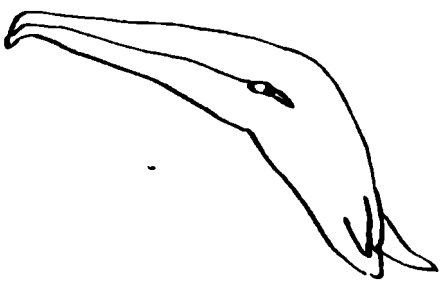
Sabah erkenden evi terkediyorum, peşimde Georg'un küfürleri. Sokak lambalarının üzerinde martılar bağrışıyor, gagalarını açıyor, boyunlarını uzatıyorlar ve bir anda sesleri duyuluyor. Kusuyorlarmış gibi görünüyorlar, bu yüzden mi bu kadar küçükler? Georg'un öfkesi, yazın evimizin önündeki basamakların üzerinde uzun bira bulabildikleri büfenin yanında uyuyan adamların bakışlarını üstümüze çekiyor. Konu, başka bir erkek, parkta bana derdini anlatan siyah bir asker. O da benim gibi grafik eğitimi görüyor ve hafta sonlarını orduda geçiriyor; ordu eğitim masraflarını karşılıyor. Georg (Ona Lester demeyi yeğlerdim) çevremde erkek istemez, özellikle de siyahları. Georg evde değilse, içeriye başka erkek giremez, nereden geldiği ve rengi önemli değil. O gözlerimi bağlamayı bile isterdi herhalde, bazı insanlarla yaşanabilecek şeylerle ilgili düşüncelerim açığa çıkmasın diye.

Öğleyin, dersten sonra, Raphael'e eşlik ediyorum. Bana taslaklarını gösteriyor. Babasının vurulmasını izlemek zorunda kaldığından beri, kıyım sahneleri resimliyor, örnekleri her gün gazeteden kesiyor. Bütün kağıtlarda, babasının, yüzünün mermi tarafından parçalandığı andaki kafasının görüntüsü. Merminin kendisi hiç görünmüyor. Hepsinde, kafasına girmiş bile. İnsan parçacıkları her yöne doğru havada uçmaya başlamasına rağmen, yüzün hala bir ifadesi var. Kafayı kırmızı bir samanyolu gibi çevreleyen küçük parçacıklar senin için düşünden daha önemli, diyorum Raphael. Etin parçalandığı yerler, seni ressam yapıyor. Babasının gözleri daima kapalı, kafa geriye doğru atılmış. Merminin şiddetinden, çene yukarıya kaymış. Raphafel olmayanı resmetmek istiyor. Yaşamın sona erdiği, ancak ölümün henüz başlamadığı noktayı, ölmeyi, deneyüstücülüğe geçişi. Bütün denemeleri konuyu kıl payı kaçırıyor. Hepsi, aslında ölümde gerçekleşen ancak yine de yaşamın son devinimi olan bir hareketi herşeyin son olarak şeklini değiştiren mermiyi gösteriyor.

Raphael, çoğu Latino'lar gibi, bunun dışında başkaca özelliği olmayan garın yanında oturuyor, denizi görmüyor. Önde cadde, arkada raylar. Caddelerin numara yerine isimleri var ve insan kolayca kaybolabiliyor. Trenler gara girip çıkarken, üzerimizde bugünkü gibi sıcak günlerde özlediğim, karı andıran tozlar iniyor usulca. Pişiriliyorsun, diyorum Raphael'e. Rayların titreşimi seni kıvama getiriyor. Çarşafında, sayısız gece ve insanın kokusu var. Raphael'in Georg'dan farkı olarak gazsız öldürdüğü karafatmalar, hayır hamam böcekleri, bana döşeğin üzerinden hızla geçmekten bir türlü vazgeçmeyen, ölümüne susamış bir çeteyi çağrıştırıyor. Raphael parma-

ğıyla karnıma şekiller çizerken, bir musluğun damladığını duyuyorum. Yine mi babasının kafasıyla uğraşıyor? Elini çabucak tenime bastırıyorum. Genç ve yetişkinim. George'u bugünlüğüne arkamda bıraktım. O çok uzaktaki bir ülkede yaşıyor. Kuzey'e doğru büyük fener kulesinin önünden geçtikten sonra, sağda alçak evlerden oluşan bir semtte. Orada böcekler acil durumda çıplak ayakla da ezilir. Damlayan musluklar yoktur; onun yerine içinde doğru aletler bulunan dolaplar vardır. Raphael ve ben Georg'dan söz etmiyoruz, fakat söylediğimiz herşey hatta hareketlerimizin her biri onun aleyhinde.

Daha sonra Raphael uyuyakalıyor. Hala, karnımın üzerinde ellerini, içimde tohumlarını hissediyorum. (Sütünü demeğe yeğlerdim, fakat süt değil) Bir kağıt parçasına bir şekil çiziktiriyorum.

Zil çalıyor, musluğu onarmak isteyen biri olabilir. Raphael uyanıyor ve çizimime bakıyor. Uyuyan birine benzetiyor. Sonra Raphael'in evini terkediyorum, çizimi de beraberimde götürüyorum.

Kafam özgür. Neredeyim, bunu kesin olarak biliyorum. Sadece bedenimle ilgili olarak kafam karışık. Yü-

rürken göbeğin altındaki herşeyin şişmiş olduğu hissine kapılıyorum. Buradan Georg'la birlikte yaşadığımız evin kapısına kadar gelirken, yerde bir iz bırakmaktan korkuyorum. George bana birşey yapamaz; ona karşı o kadar duyarsızım ki, onun yanında sırt sırta, kıç kıça, bu nemli iklimde gittikçe gerekli hale gelen klimanın gürültüsü altında uyuma düşüncesi, neredeyse hiç rahatsız etmiyor beni.

Akşamın erken saatlerinde yatak odasına doğru giderken, Georg bir kutlama nedeni olduğunu anlatıyor; bugün terfi etmiş. Onu kutluyorum ve çizimimi armağan ediyorum, o da onu küçücük bir çerçeveye sokup komodinin üzerine yerleştiriyor. Nazarlığın orada durduğu sürece başıma bir iş gelmez. Yatağımızı caddeden sadece alt yarısını kaplayan küçük pancurları kapatıyor. Pancurlar gökyüzünü özgür bırakıyor. Ayı, Rhei-Main'dan (La Guardia'dan değil) kalkan, minik ışıkları gökyüzünde sürekli dolaşan, bulutların arasında kaybolan ve aniden bambaşka bir yerden tekrar ortaya çıkan uçakları da. Georg, sütyenimin renkli askılarını omuzlarımdan aşağıya sıyırıyor. Kemerini çözmek için bir an bedenini geriyor, bunu yaparken nefesini tutuyor. Üzerinde çakı olan kemerini fırlatıp atıyor. Eğiliyorum ve Lester, Raphael'in tohumlarıyla yıkanıyor, biri diğerini söndürüyor.

Peki sonra? Sonra George acele ediyor. Saçımı taramıyorum, duş almıyorum. Hemen hemen hiçbir şey giymiyorum. Kente tenimi sunuyorum., toza da terimi, bu arada onun yanında yürüyor ve kendimi içi doldurulmuş bir şey, bir hayvan ya da bir çanta gibi hissediyorum. Caddenin üzerine uzanmayı çok isterdim.

Gerçek Öykü. Kentte akşam ve birinin beni dinlemesini istiyorum. Kız arkadaşımı aramıyorum: tümüyle anlaşılmak istemiyorum, yoksa ağlamak zorunda kalırım. Anlatmak istediğim gerçek bir öykü olduğu için, gerçek ve aynı zamanda korkunç olan öykülere gülen bir dinleyici istiyorum. En iyisi bir pazarlamacı. Pazarlamacının nasıl olması gerektiğini düşünüyorum. Elli yaşlarında, soluk bir yüz ve saçaklı bir bıyık. Tesadüfen karşımda oturuyor, aynı masada bile değiliz. Önünde bir bardak şarap, büzülmüş bir şekilde oturuyor. Düşünsenize diyorum, dün öğleden sonra erkek arkadaşım ve ben köpeği gezdiriyoruz. Parkta kurtlarını dökebiliyor, göğsüne kadar yüksek otların içinde kayboluyor. Köpeği göremiyorum artık, o sırada arkadaşım benimle tartışmaya başlıyor; beni uzaklaştırmak için ne yapması gerektiğini bilir. Köpeğe ıslık çalıyorum. Arkadaşım, ben de kaçmayayım diye, kafamın üstüne bir battaniye atıyor. Elimdeki kitap kayıyor ve sayfaları açık bir halde çakılların üzerine düşüyor, sanki çakılların üzerinde kayan dizimmiş gibi acı veriyor bu bana., Okumak istiyorum, üstüme yatıyor ve bacaklarıyla beni kıskaca alıyor. Tanıdığım en iğrenç şeysin sen diyorum ve parkın içinden koşarak kaçıyorum, zincirini yeniden bağladığım köpeği de beraberimde çekiştiriyorum. Derdimin o kadar uzun süredir farkındayım ki. Bana vurduktan sonra kapıyı suratına çarpıyorum. Zilin sesi beni hiçbir şekilde yumuşatmıyor. Kavga etmek için mi çağırdım onu? Ona kapıyı açmayacağım artık. Zili kesiyorum. Israrları olmadan çirkinleşirim herhalde. Buraya kadar pazarlamacım

beni ilgiyle dinliyor. Sonra arkadaşım aşağıdaki kulübeden arıyor. Çok yakınımda; telefondan, evimin önünden geçen tramvayı duyuyorum. Ben kapatıyorum o arıyor. Ahizenin içine bağırıyorum: konuşacak bir şey kalmadı. Sadece bağırıyorum. Gözyaşları yüzümü bozar. Pazarlamacım ben konuşmayı sürdürürken, usulca başını sallıyor. Çare yok. Ya onu özlediğim için acı çekiyorum, ya beni parçalayacak ya da bana tutunduğu için acı çekiyorum. Bir de yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorum. Dışarıda akşam oluyor artık. Gökyüzü öğleden beri çatıların üzerinde duruyor. Ağustos mavisi çok yavaşça soluyor. Arkadaşım, son bir kez onurlu bir şekilde evime girmesine izin vermemi rica ediyor. Eşyalarımı toplamak istiyor. Ondan sonra gideceğini ve bana dokunmayacağına söz veriyor. Onu içeri alıyorum. Yayılıyor. Masaya oturuyor. Buzdolabından kendine bir şeyler alıyor. Beni kandırdı. Köpek onu adım adım izliyor. Gitmesini rica ediyorum. Yoksa ben giderim diye tehdit ediyorum. Nereye ki, diye düşünüyorum ve bir an için aklıma deniz geliyor. Sahil benim için her zaman uygun bir yer.

Git sen diyor, ben de bu arada evini parçalarım. Bunu bile bile göze alırdım. Eşyalarımı topluyorum. Merdivenlerde evimden kovulmak istemediğim aklıma geliyor. Caddeye indiğimde zili çalıyorum. Diyafondan, ona aşağı inmesini rica ediyorum. Herşeyi unutalım diyorum. Oynamaya gidelim. Bu kentin her köşesinde bir oyun salonu var. Venüs Multi'nin başında ikimiz de kendimizi kaybederiz. Arkadaşım, daima bir köşedeki tüm makinalarla oynadığı için, ben şansımı çoğunlukla yan tarafta denerim. Peki oynamaya gidelim. Arkadaşım tuzağın kokusunu alıyor fakat onu kuşkularından kurtarıyorum: Kazancı bölüşürüz.

Sonra kendimi bodruma kilitliyorum. Merdivenlerden aşağı koşuyor, tahtaların gıcırdamasını duyuyorum, bodrumun tavanı titriyor. Bir an için, ona bir tuzak hazırladığımı farketmesinden ve beni saçlarımdan tutup dışarı çekmesinden korkuyorum. Kapı sarsıntıyla çarpılıyor. Sonra sessizlik. Karanlık ve sessiz bodrumları çocukluğumdan tanırım. O zamanki hayaletler hala duruyor. Burası onların ülkesi, bana ne olacağına onlar karar verir. Aydınlığa çıkmalıyım, benim ülkem aydınlık. Kapıdaki camdan arkadaşımın gittiğini görüyorum. Etrafına bakıyor. Beni görür görmez, elimi kaldırıyor; binanın içinde kayboluyorum. Mutluyum, evi temizlemeye başlıyorum. Zili çalıyor, zili kesiyorum. Sonra biri apartman kapısını açık bırakıyor, o da koşarak dairemin önüne geliyor. Kapının önüne bir çikolata bırakıyor, zinciri açmadan kapıyı aralıyor ve çikolatayı içeri alıyorum, bu bir armağan. Şimdi zilin yanında oturuyor ve öfkemin yavaş yavaş geçtiğini farkediyorum. Daima onun yanında olan köpek (oysa yemeğini ben veriyorum) kapıda ağlıyor. Keşke kendime bir kedi alsaydım.

Kentte her zaman bir dinleyici bulunur dersin kendi kendine, bir güvercin bile olsa. Bana birahanede rastlamaz, fakat mevsim yaz ve bu sıcakta bütün kent bir oturma odasına dönüşüyor. Onun pazarlamacı olup olmadığını bilmiyorum, ama en azından bir kravatı ve gömleği vardı. Alçak bir duvarda oturuyor, tramvayı bekliyordu ve koltuklarının altında matematiksel işaretler halinde koyu renkli iki bölge vardı. İçmeye başladı, böylece ona sen diye hitap edebildim. Tramvay uzun süre gelmedi. Ellerini dizlerinin altına gizlemişti ve ben anlatırken baldırlarına bakıyordu. Hemen ardından bir öykü anlattı ve benimkisi bana neredeyse eğlenceli geldi.

Bella ve Ercan. Bella'nın bir resmi var. Bu resim benim için bir bilmece. Kafamın içine nasıl girmiş olduğunu kendime sormaya başladım. Sır aslında resimde değil, henüz bir haftadır tanıdığım Bella'nın kendisinde. Birazcık şansla bu sırrı çözeceğim elbet. Hareket eden resimde Bella koşarak merdivenlerden iniyor. Kıyafetinin hışırtısına dikkat etmiyor. Lacivert eteği yukarı kaymış ve baldırlarına yapışmış, adımlarını sertçe atıyor. Hiç basamak atlamıyor. Saçları uçuyor, göğüsleri bir ritm tutturmak için hep bir saniye fazla hızla bir aşağı bir yukarı zıplıyor, göğüsler koşan Bella'yı frenlemek istiyor sanki. Yüzü hafifçe kızarmış, telaşlı görünüyor. Sondan üçüncü basamakta "atlasana" diye düşünüyorum. Fakat Bella atlamıyor, basamakları çabuk çabuk saymak zorunda imiş gibi adeta. Neden bu kadar koşuyor? 6. kattaki acentasında, Bella'yı telefonlardan ve ziyaretçilerden koruyan bir sekreteri de var oysa.

Bu sekreter beni saat tam 11.00'de bir Steinway kadar parlak, büyük toplantı masasının yanına götürüyor.

Bella'nın üzerinde, benimle ilk konuştuğu resim sergisinde olduğu gibi, Lufthansa mavisi bir tayyör, dekoltesinde de bir polyester fular var. Orada ben ona iş sormuştum. O da beklediğim yanıtı vermişti: Bağlantımızı kesmeyelim. Fakat Bella beni şaşırttı. Beni aradı ve acentaya gelmemi rica etti. Nihayet nedenini anlatıyor. Genç bir tasarımcı güneş gözlüklerinin ilk reklam broşürü için yeni bir yüz arıyormuş. Hayalimdeki iş değil, ama kira parası çıkar. Fotoğraf dediğin nedir ki: Kendi-

min bir fotoğrafını elimde tuttuğum zaman, ölümü düşünüyorum. Kağıdı kıvırıyorum. Kendimi işte bu kadar az hissedeceğim. Kesilmiş saç ya da tırnaklar gibi fakat sevgilisinin kesilmiş saçını ya da tırnaklarını kim saklar ki? DNS'sinin zincirlerini? Gözlüklerle beni zaten kimse tanımaz diye düşünüyorum, belki de Güney'e bir seyahat çıkar.

Fotoğraf nerede çekilecekmiş, diyorum Bella'ya. Bir şeyler ifade eden bir yerde diye yanıtlıyor. Onda beni mutlu eden bir şeyler var. Bella'nın yaşındaki (40?) çoğu kadın bana bir eksiklik hissi verir. Sanki kocaları yan odada oturur ve kamışlarla havadan bir şey, görünmeyen bir iliği emerlermiş gibi. Bella'nın hiçbir eksiği yok. Saçlarını arkadan sıkı bir şekilde toplamış, ağzı da bugün ağızların en kırmızısıdır mutlaka. Doğu'ya gittiniz mi hiç? Doğu derken, eskiden duvarın arkasında olan bölgeyi kastediyor. Leipzig'de diyor, harabeler varmış. Duvarın arkasına hiç geçmedik diyorum. Onun yerine bir keresinde üzerinde duvar olan bir adaya gitmiştim. Sezar'ın Kleopatra'ya doğum günü armağanı. Kleopatra ne demiştir acaba? İşte orada duvarın arkasına, Doğu'ya gittim diyorum Bella'ya, üstelik Georg'umla birlikteydim. İkimiz on dört günlüğüne yabancı bir ülkede. Fakat esas önemli olan oradan ayrılırken oldu ve bunun gerçekleştiği yer benim mekanım işte. Bella çakmağını eline alıyor başparmağı çakmağın dişlisinin üzerinde duruyor. Anlatın diyor, ben de ona şu öyküyü anlatıyorum: Tatilimizin sonu. Georg'un yanında havaalanında oturuyorum. Saatlerdir uçağımızın kalkış saatini bekliyoruz. Daha ne kadar süreceğini kimse bilmiyor. Sabahtan beri uçağımız pencerenin önünde bekliyor, arkasındaki gökyüzü açık mavi. Frankfurt için uçakların içinde asılı kaldığı yoğun-

lukta bir sis olduğunu söylüyorlar. İnanılır gibi değil. Yolcular uyuşuk, sulanmaları unutulan çiçekler gibi. Zevksiz parlak renkli plastik koltuklarında oturuyor ve bronzlaşmış bedenleri ile ne yapacaklarını bilemiyorlar. Ayaklarını kendilerine ait değilmişcesine oynatıyorlar. Bıkkın yüzler -bilmiyorum- belki de asık yüzler sadece: beni en azından bıkkınlaştırıyor bu bekleme. Georg benden farklı. Laptop'u onun sığınağı ve tıpkı bir salyangozun evini ya-nında taşıması gibi onu yanından hiç ayırmaz. Bu onun güzel bir yanı. Fakat şu anda değil. Buyurun girin diyor, tanıdık düdük sesi, üstünüzdekileri çıkarın. Ekran taze bir dünya gibi ışıldıyor ve Georg gözlerini salonda gezdiriyor ama bir şey görmüyor. O şu anda kimsenin giremediği şu içerideki sarayda. Karşımda oturan Bella gibi değil. Bella'nın elleri karnının üzerine sarkmış. Beni görüyor, belki içimi bile okuyor. Fakat bu ne anlama gelirdi ki? Benim de onun içini mi okumam gerekirdi? İkimiz de birbirimizden ne istediğimizi bilsek ona şunu söyleyebilirdim: Aslında ben kendim resim yapmayı yeğlerdim. Bunu farkedecektir nasılsa. Fakat sanırım Bella'nın içini okuyamıyorum, şimdi ağzı yayılıyor, gülümseme demek abartı olur, bir yunusun da gülümsediğini söyleyemezsiniz. Georg ve ben bir gün plaja gitmiştik. Onun eski kız arkadaşının yanında kaldık. Eşinden ayrıldıktan sonra iki çocuğuyla birlikte adada yaşıyor. Ben adanın tarihini incelerken o da Georg'a yaşamından bahsediyordu. Georg da bana anlattı. Çocuk ilham gibi birşeydir demiş, başına gelir ya da gelmez. Georg'un başına gelmedi (Bella'nın da herhalde öyle). Fakat bana o kadından söz ederken içimde bir arzuyu uyandırdı. İlk kez bir çocuk istiyorum. Ama Georg'dan değil. Baba kesinlikle o olmamalı. Mavi gözlerinin dışın-

da ne gibi bir miras bırakabilir ki? Gözler asla mavi değildir diye araya giriyor Bella, o mavi renk şeffaf bir deri parçacığından kaynaklanan bir illüzyondur. Neyse diyorum, şu onu üne kavuşturan bakışı işte: Georg gazetecedir. Yabancı insanlar için gözlerini daima açık tutar ancak birlikte olduğumuz saatlerde kapatır onları. Bu bizim huzurumuz. Onsuz birlikte yaşayamazdık. Akşamları diyorum, beraber yemek yiyoruz ve kadehime şarap eklediği zaman kolundaki eti görüyorum. Ey yumuşak et diye düşünüyorum o zaman ve o etten neden hoşlandığımı ve ilk önce neden orasının titrediğini ya da gittikçe neden gevşediğini düşünüyorum. Kendi kendimi bunun nedeni Georg'un katılığı diye ikna ediyorum. Katılığı ile Georg herşeye en iyi şekilde de kendine hakimdir. Benim çocuğum katı olmamalı. Benim çocuğum ne olduğunu bildiği sürece derdini söyleyebilmeli. Yılda bir kez o da Noel ağacının karşısında gözyaşlarını tutamadığını hatırlamayı reddeden Georg gibi içine kapanmamalı. Havalar ısındığında olup biteni unutuveriyor.

Havaalanındaydınız ve havada bir şeyler vardı diyor Bella. Evet diyorum, inanılmaz bir şeyler fakat şu anda henüz öylesine oturuyor ve yavaş yavaş uyuşuyorum; bacaklarımı uzatıyor ve onların birer anten olduklarını hayal ediyorum. Önümde yerde iki tane sinek var, ayna gibi parlayan tabanda birbirlerine doğru yürüyorlar. Bir tanesi bir eğri çiziyor diğeri onu izliyor, havalanıyor ve hemen ardından tekrar arkadaşının sırtına konuyor. Alçak sesli fakat güçlü bir vızıltı, sonra ikisi de uçup gidiyor. Ardından bir anons. Hiçbirimiz anlamıyoruz. Kafamı kaldırıyorum ve bir kartonun üzerine büyük harflerle yazılmış MICRO yazısını okuyorum. Geri kalanını görmüyorum, önünde beyaz ceketli genç bir adam otu-

ruyor. Bakışımı hissetmiş olmalı ki şimdi arkasına yaslanıyor yazıyı görmeme izin veriyor: WORLD ve W'nın yanından onun profilini görüyorum. Her yerde başım dönene kadar yüzleri izlerim. Belli bölgeleri değiştirir, yanak kemiklerini kaldırır, süs noktaları ekler, sivilce ve siğilleri yok ederim. Yüzlere ilave ettiğim herşeyi onun yüzünden almış olabilirdim. Herhalde o da aynı uçağı bekliyordur. Birdenbire zamana sıkışıyorum. Georg yazıyor, sakallı ve zayıf yine kafasını kaldırıyor, yine salonda gezinen o kör bakış. Yazsın. Kendi yaşamını toparlarken benimkini parçalayacak. Ya ben? Hiçbir şey yapmadan o yöne doğru bakarsam Georg gibi olmaz mıyım? Genç adam, ona Ercan diyorum çünkü buranın adı böyle. Bana bakıyor, kolunu kartona dayamış. Hemen Georg'un yanından uzaklaşmalı. Yoksa kokusu üzerime sinecek. Bir kadeh yuvarlamayı çağrıştıran bir el hareketiyle KAHVE diye fısıldıyorum. Yalnız kahve mi diyor, Georg. Başımı sallıyor ve gidiyorum. Barın orada uçak şirketi tarafından ikram edilen çöreklerden birini alıyorum. Rengi ve tadı iyi pişmemiş izlenimi veren bir çörek.

Ercan diyorum Bella'ya, ayağa kalkıp bara geliyor. Teninin her tarafı aynı renkte, içerden ışıklandırılmış gibi görünüyor.

"Excuse me, sir!" diyorum, çünkü Almanca bilmiyor. İkimiz de aynı şanssızlığa mı sahibiz? Bir şey söylemiyor, dışarı bakıyor. Güneş ışığında üniformalı bir güvenlik görevlisi geriniyor. Makinalı tüfeğinin namlusu üçüncü kötürüm kalmış bir kol gibi havaya uzanıyor. Ercan'dan hala ses yok. Birdenbire kelimelerim ve bana rakamlar gibi geliyor. Sonunda onu açacak olan kombi-

nasyonu yakalayacağım. O zaman konuşur nasıl olsa. Şimdiye dek rastladığım en güzel insansın demek isterdim, onun yerine önemli işler kaçırıp kaçırmadığını soruyorum. Allah'a güvendiğini söylüyor. Bu kadar güvene hazırlıklı değildim. Kahvemi içiyorum. Ve bir insanı açmakta davranışlarında etkisi olduğu için fincanı ters çeviriyorum. Hemen anlıyor. Fincanı kaldırıyor. Bu kahve falı işini büyükannesinden öğrenmiş. Güzel bir kadın diyor. Bu ikinci söylediğine inanıyorum.

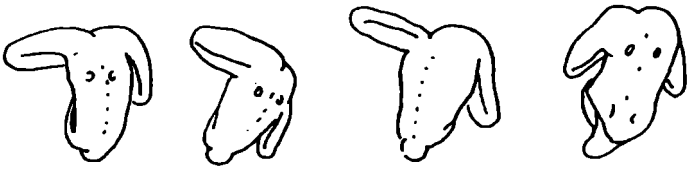
Beni izleyen iki kişi gördüğünü söylüyor, biri şişman diğeri zayıf. Annem babam mı acaba? Zayıf olan Georg'dur bundan eminim. Şişman olan belki de benim. Kendimi fincanı izlemeye dalmış olarak buluyorum. Sonrası çabuk oluyor. Ercan bana doğru eğiliyor, evli olup olmadığımı öğrenmek istiyor. Beni genç sanıyor, bu iyi. İki düğme arasından gömleği kabarıyor. Aralıktan göğsünü görüyorum. Kararlı bir şekilde hayır anlamında başımı sallıyorum.

Peki ya o adam?

Georg kardeş diyorum, sorduğu için özür diliyor. Kahrolası nezaket. Annesini, babasını, büyükannesini, ağabeylerini, kültürünü lanetliyorum. Bana onları anlatıyor ve de sevdiği hayvanları, koyunlar, kediler, bir de eşek. Gözlerinde bir ışıltı arıyorum hani çocuklardan söz edildiğinde genelde adı geçen o ışıltıyı. Hayvanları köprü olarak kullanarak ona ulaşıyorum. Sonra soruyorum: Kendiniz mi yetiştiriyorsunuz? Koyunlar zaten çoğalıyor, kediler de öyle ama eşek öyle değil. O büyükannemin diyor, sanki mazereti buymuş gibi.

Georg'un bu arada artık kafasını bile kaldırmadığına

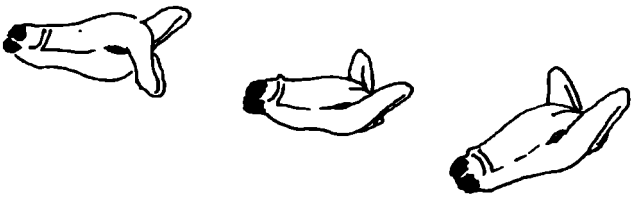
Bella da seviniyordur herhalde. Konu hayvanlara döndüğünde çakmağı kenara bıraktı. Ben de zaten hayvanlarından söz etmeye bayılırım.

Demek ki diyorum, evin önünde yüz tane koyun var. Hayır dedi Ercan, elli altı tane, iki tane de koç. Bahar yaklaştığında zamanları gelir. Bir sürü gövde, hareket eden bir deniz. Ne duymak istediğimi nerden bu kadar iyi biliyordu Ercan? Düşünün bir kez Bella diyorum, ortalık o mevsimde yemyeşil, gündüzleri hava çıplak tenle dolaşılabilecek kadar sıcaktır. Sırtların arasından bir şekil çıkıyor, bir çift koyun. Bazen o arada dişinin ön bacakları bükülüyor, dizlerinin üstüne düşüyor. Sonra yavrulardan söz ediyorum, kuzu dillerinden, doğum sırasındaki ıslak postlardan. Yalamaktan bir türlü vazgeçmeyen annelerden. Emerken ağızlarını kesik kesik hareketlerle memelere bastıran kuzulardan ve arada bir gülümsediği zaman iki beyaz dişi arasındaki siyah bir aralığı gösteren Ercan'dan (Üstelik Bella'ya tam olarak şöyle diyorum: İnanın bana diş etleri pembe, göğüs uçları koyu renkli çünkü Bella'nın da, bütün kadınlar gibi, renklere duyarlı olduğunu düşünüyorum.)

Sonra diyorum, Ercan çizimime baktı. Bella'nın hatırı için. O zaman havaalanında da yaptığım gibi bir peçe-

tenin üstüne resmi tekrar çiziyorum.

Şimdi Bella ilk kez gerçekten gülümsüyor. Resimler bütün kilitleri açar işte. Gelin benimle diyor ve onu içinde bir deri kanape olan yan odaya kadar izliyorum. Burası daha rahat bir yer diyor. Bunu Ercan'la birlikteyken ben de arzulamıştım diyorum. Ama havaalanında böyle bir yeri nereden bulacaksınız. Bu yüzden barda oturmayı sürdürdüm, Ercan da bana kedileri anlattı.

Geceleri dedi Ercan, kediler bağırır. Bu onların bedenlerinin özelliği ile ilgili bir şeymiş. Daha detaylı bir açıklamayla uğraşırken İngilizcesinin sınırlarına ulaştı. Ve Almanca'yı da anlamadığını söyledi. Oysa daha önce çok duymuş, Almanca kulağına hoş geliyormuş. Bir gün kendisi de Almanya'ya gitmek istiyor. Onun için birkaç Almanca cümle söylememi istedi. Genel birkaç laf ettim. Nasılsın, lütfen, teşekkürler, seni seviyorum... Hepsini tercüme ettim. Kulağa daha güzel gelen bir şeyler duymak istedi. Bir şiiri tercih ederdi. Bazı anlarda şiir okuyamam. Çaresizliğimden söz etmeliyim. Ben şimdi kalkıyorum dedim ve buranın beyaz fayanslı ve sıcak olan lavabosuna gidiyorum. Orada bir tartı, bir de ayna var başka birşey de yok. Beni izlemeni istiyorum. Tartının

üzerine çıkıp eteğimi kaldıracağım. Sen lütfen arkama çok yakına yaslan ve pantolonunu aç. Beyaz ceketinle ört ki, kimse görmesin. Şakadan ağırlığımı arttırmak istiyormuşsun gibi bana sarıl. Kilolarımla alay et. Yavaşça hareket et ve düşersem beni tut, ardımdan yavaşça kucak kelimesini tekrarla. Ya da dikkatimi dağıt, tohumlarını düşünmemeliyim şimdi. Bir damlası yeterdi. Artık sensiz yaşamak istemiyorum.

Bunlar onun kulağına nasıl geliyordur? Bir keresinde diyorum Bella'ya, Amerikalı bir kız arkadaşım Almanca'mı taklit etmişti. Sert bir "r" ile başlayıp ardı ardına kesik heceler sıralamıştı. Yüzü neredeyse acılı bir hal almıştı. Sonunda nefesi tükenene kadar gırtlağından hırlamış, bense utanmıştım. Bunun öyküyle bir ilgisi yok diyor Bella. Bu konuda haklı.

Aniden Ercan'ın beni anladığı düşüncesine kapılıyorum. Bana sadece bakıyor. Ve sonra... Arkadan koşarak Georg geliyor, koltuğunun altında Laptop'u, kulağının arkasında kalemi, burnunun ucunda gözlüğü. Ercan yakalanmışcasına doğruluyor.

Bir şey mi istedi diye soruyor Georg. Hayır diyorum, bekliyor. Çok uzun bir süre Georg önümdeki kahve fincanına bakıyor. Güvenliğimizin durumu çok kötü diyor. Bu konuyla ilgili bu facianın olumlu yönünü yazıyorum. Var mıdır acaba diye düşünüyor ve fotoğraf makinasını gözümün önüne tutuyorum.

Georg, otur diyorum. Bir resim istiyorum. Denklanşörün sesi yeni bir anons tarafından bastırılıyor. Ercan Georg'a dönüyor.

Uçağınız hazır diyor.

Georg başını sallıyor ve bir eli sırtımda beni ileriye itiyor. Öteki eliyle de yolu gösteriyor. Bu davranışın kesinliği bir saniye içinde beni çileden çıkarıyor. İlk adımı atıp sevgilime onun da karşılık verdiği son bir bakış gönderiyorum. Çıkışta bir insan yumağı. Dünyanın en değerli şeyi boynumda asılı: Fotoğraf makinası. Bir daha elimden bırakmadım. Çünkü biliyordum, henüz makinanın içinde rulo şeklindeki bu fotoğrafta Georg'un yorgun yüzünün arkasındaki karanlıktan birleşmek istediğim tek insanın yanağı ışıldayacaktı.

Bu fotoğrafı görmek isterdim diyor Bella ve geriye yaslanıyor. Evime gönderin diye ekliyor ve bana kartını veriyor, tam bu sırada adının Bella değil Britta olduğunu farkediyorum. Bu isim ona hiç uymuyor ve hem onu hem de kendimi düşünerek ona Bella demeyi sürdürmeye karar veriyorum.

Askerim. Yarın artık yalnız olmayacağım. Yatakta yatıyor ve iki minareye bakıyorum. (Aslında yatakta yatıyor ve kız arkadaşımı düşünüyorum, o bu öyküden hoşlanırdı.) Minareler taştan roketler gibi göğe uzanıyor. Yarını bir Pazar günü olmasına rağmen dört gözle bekliyorum. Buraya geldiğimde bitkindim ama o zamandan beri içim coşkuyla dolu. Çorapları bacaklarımdan sıyırdım, sıcaktan iyice laçkalaşmış çoraplarımı. Şimdi balkonun korkuluğunda asılı duruyorlar, bir kadının terkedilmiş derisi gibi.

Yukarıdan beklediğim gibi askerler gördüm. Küçük gruplar halinde caddede dolaşıyorlardı. Kazınmış kafalarını karşılaştırdım ve hepsi de bana barbarca göründü. Yüzlerinin geriye kalan korunmasız bölümü onlara dayatılan bir katılığa hala direniyor, bu da onları güzel kılıyor. Hep aynı yerden geri dönüyor ve genç çınarların altından kayboluyorlar. Bir askerin hatırına buradayım. Bunu otelde herkes biliyor fakat kimse bu konuda konuşmuyor. Personelin suskunluğundan otel faydalanıyor. Yine de nerdeyse başarmışken yakalanmaktan korkuyorum.

Oda küçük. Duvarlar kireçle beyaza boyanmış ve kaba. Gece onlara yanlışlıkla sürtündüğümde elim sıyrılıyor. Duvarlar bel yüksekliğine kadar fayanslı. Bu bir hasta odasının hijyen arzusunu belki de ölümü anımsatıyor. Odayı sadece iki kez terkettim. İlkinde hava henüz aydınlıktı. Askerlerin kayboldukları yeri görmek istemiştim. Oradan kışlaya kadar bakılabildiğini askerlerin

talim yaparlarken görülebileceğini düşündüm. Fakat ortasında bir Osmanlı savaşçısının heykeli bulunan büyük bir meydana geldim. Oradan bir cadde tepeye doğru uzanıyor ve evlerin arasında yitip gidiyor. Askerleri daha fazla izlemeye cesaret edemedim. İkincisinde - hava artık kararmıştı - yemek salonunun terasında oturuyordum. Tek müşteri bendim. Garson gözünü benden ayırmıyordu, onun da haberi var. Kışlada geçen bir yıldan sonra kentte kalmış ve kendini dokuz ay boyunca ona veren (gizlice) kızla evlenmiş.

Başlangıçta bana sıradan bir turistmişim gibi davrandı ve pek de iyi durumda olmayan antik bir alanın üzerine kurulu kentin tek müzesini ziyaret etmemi önerdi. Kibar olmaya çalıştı, oysa bir sırdaşa daha çok ihtiyacım vardı. Ona birlikte yaşadığım insanlardan hiçbirinin bir askerin peşinden buralara kadar geldiğimi bilmediğini anlattım. Aynı kompartımanda geçen bir gecelik tren yolculuğunun ardından onun hayatımın insanı olduğunu hissetmiştim (kız arkadaşım böyle şeylere inanır). Yarın garson artık benimle konuşmayacak. Yarın artık yalnız başıma yemek yemeyeceğim. Askerler ortalıktan kaybolduğu anda kızlar odalarından çıktılar. Gökyüzü kapkara, evlerdeki ışıklarsa beyaz ve acımasızdı. Anne babalar kızlarını serbest bıraktılar. Kent derin bir nefes aldı. Kızların hemcinsleri ile yalınayak dolaştıkları caddedeki tozu yıkayacak kadar yağmur bile yağdı.

Odama trafiğin gürültüsü geliyor ama beni rahatsız etmiyor. Kiliseye gidenlerin olmadığına seviniyorum, çarmıha gerilenlerin olmadığına seviniyorum, annemlerin beni Pazar nasihatı için arayamadıklarına seviniyorum, kocamın bana Bach eşliğinde kahvaltı hazırlamadığına

seviniyorum, kimsenin nerede olduğumu bilmemesine seviniyorum, bu ülkenin tarihini bilmediğim için seviniyorum, sünnetsiz erkeklerin olmadığına seviniyorum, domuz etinin olmamasına seviniyorum, buradaki insanların beni anlamadıklarına seviniyorum. Caddenin asker kaynadığına seviniyorum. Umarım herşey iyi gider.

Sabah bir ses beni uyandırıyor. Herhalde yakalandım. Yoksa polisin burada ne işi olsun ki. Askerlere dokunamazlar. Onların üniforma düğmelerinin bile sökülmesinden askeri polis sorumludur. Yerli halk sokağa çıkmaya cesaret edemiyor. Bu durumda polise benim gibi yabancılar kalıyor sadece. Kuşkulandıkları zaman kışlaya bir ipucu vermeleri yeterli oluyor. Hayvan barınaklarını dağıtır gibi altüst ederler odaları diye anlattı garson. Fakat aniden alarm bitiş sireni gibi bir ses her yönden çınlamaya başlıyor. Müezzin banttan ibadetin uykudan daha iyi olduğunu bağırıyor.

Kısa bir süre sonra sokaklar insanlarla doluyor, kendimi güvende hissediyorum. Düğün ve sünnet alayları kenti dolaşıyor. Prens kılığındaki küçük oğlanlar arabalarıyla caddelerde gezdiriliyorlar. Gelinler araba camlarının ardına gizleniyorlar. Prensler ağlıyor, gelinler ağlıyor. Deri parçacıklarını yitirecekleri düşüncesi gözlerini dolduruyor. Çeşitli ailelerin konvoyları karşılaştığında korna ve küfür konserleri başlıyor. Aralarda askerler prenslere ve gelinlere gülümsüyorlar. Oh diyor askerler, bu gece yine patırtı kopacak. Sonra sakinleşiyorlar, herhalde yatakhanedeki ranzaların üstünde gergin bir halde yattıkları geceleri düşünüyorlardır, horlamanın yasak olduğu o yatakhaneyi. Hiçbir köşenin kendi derilerinin bile kendilerine ait olmadığı barakaları düşünüyorlardır. Tuvaletin

önünde birinin saat tuttuğu ve fazla uzun sürdüğü zaman şikayet ettiği yeri. Askerler için dedi garson dişi olan herşey erişilmez bir çözüm gibidir. Bana arkadaşlarıyla birlikte küçük et parçaları ile ortada dolaşan dişi köpekleri nasıl yanlarına çağırdıklarını anlattı.

Saat on bire yakın kapım çalınıyor. Garson kahvaltı isteyip istemediğimi soruyor. Yanımdan odanın içine bakıyor, kahvaltıyı reddediyorum. Daha sonra on ikiye doğru ayak sesleri duyuyorum. Kapının önünden geçiyor, geri dönüyor, duruyorlar. Kapımın önünde birisi duruyor diye düşünüyorum. İçeri girerse suç işlemiş olur. O sırada kapı çalınıyor, açılıyor ve bir demet kırmızı glayöle bakıyorum. (Kız arkadaşımın en çok sevdiği çiçekler.) Demet biraz sallanıyor, onu bir maske gibi yüzünün önünde tutan askerin kalp ritmine uygun olarak sallanıyor. Demeti indiriyor ve yanağını benimkine dokunduruyor. Elleri dirseklerimi kavrıyor. Sarı saçları sert bir fırça gibi alnımın üstünden geçiyor. Ve birden odanın ortasında duruyoruz. Ne konuşuyoruz bilmiyorum. Birbirimizi pek iyi tanımıyoruz. Kendimle ilgili kaygılarımdan dolayı çiçeklerin solmasını önlemeye çalışıyorum. Şimdi duş küvetinin içinde duruyorlar ve perdenin arkasından dondurulmuş bir organ gibi görünüyorlar.

Onun gelişinden hemen sonra oda değişiyor. Daha önce sadece yatağın üstündeki bir bedenin hafif izi bir insanın varlığını belli ediyordu, şimdi ise insanların yaşadığı bir oda haline geldi ve burada oturanlar birşeylere dokunmaktan utanmıyorlar. Asker çantasını açtı. Benimle bir hazineyi paylaşmak istermişcesine çıkardığı şeyi bana uzatıyor: Dışarıda giysen sıcaktan anında baygınlık geçireceğin siyah bir deri ceket, yaklaşık yirmi çift değ-

şik yün çorap ve aynı malzemeden eldiven ve bereler, küçük geometrik desenli pamuklu kumaş parçaları, çözülmeye başlamış ve her tarafa dağılmış sayısız renk renk paket ipliği ruloları, tenekeden bir çay takımı, mantar tıpalı birkaç küçük boş cam şişe, bir paket yassı Türk sigarası ve onu arkadaşlarıyla ateşin etrafında otururken gösteren birkaç fotoğraf. Bunların hediye olup olmadığı ise anlaşılmıyor.

Üniforması terden ıslanmış onu bir çırpıda çıkarıyor çiçeklerin yanına küvete koyuyor. Yüzünü okşuyoruum. Acele etmemiz gerekiyormuş hissine kapılıyorum. Gözüme müthiş güzel görünüyor. Sonra kaçmamı önlemek istermişcesine beni yatağa bastırıyor. Omuzunun üzerinden karşıdaki yatağın üzerinde duran valizimi görüyor ve korkuyorum. Valiz bana kendimi hatırlatıyor. Sevgiden sürekli ben sorumlu olmak istemiyorum. Bendeki bir şey, insanların benimle hep sevgiden sözetmek istemelerine neden oluyor. Belki o kadar uzun bir süre sevgiyle ilgilendim ki artık insanlarla başka ne konuşacağımı bilemiyorum. Sonunda laf dönüp dolaşıp sevgiye geliyor hep. Garsonun önünde hayranlıkla kentin arkasındaki dağlardan söz ediyorum. Beyaz zemin, siyah çalılıklar dedim, bana Türk köylülerin halılarını hatırlatıyor. Bu sert kontrastları ve şekillerin dağılımını dokumalarına aktarıyorlar. Toprağa ona esir olmadan yaklaşmak istiyorlar. Topraklarını seviyorlar, üstüne atlayıp sevişmek istiyorlar.

Askerin ensesinden bir damla ter süzülüyor, onu parmağımla sırtında dağıtıyorum. Ancak kapının çalınması bizi durdurabilirdi. Ben kirletilmiş kadın olurdum, onu tutuklayıp götürürlerdi. Genç binbaşı başıyla yapacağı bir

işaretle onu yanına çağırıp isterse yanağını çimdiklerdi. Asker elbisemi kaldırıyor ve karnıma yaslanıyor. Kalbi deli gibi çarpıyor, başını okşuyorum. Bir saniyeliğine parmak uçlarına kadar donup kalıyor, sonra benden ayrılıyor. Göbeğimin altında kırmızı bir leke, içinde parlak beyaz şeritler. Hemen bedenimin zarara uğrayıp uğramadığını kontrol ediyorum - bu onun kanı. Derisindeki bir çizikten sızıyor, içinden hala spermlerin aktığı aralığın hemen altından. Uzun süredir yanımda taşıdığım resimlerle örtüyorum bu manzarayı: Bir boğanın kürek kemikleri arasındaki yırtık ya da daha güncel bir şey; aşırı olgunlaşmış, çatlamış bir meyve, alışkın olduğumuz şiddeti aşan bir şey değil. (Burada olmayan kız arkadaşım için:

).

Asker küfrediyor. Cinsel organına bir havlu bastırarak banyoya koşuyor ve suyun aktığını duyuyorum. Elbisem kan içinde, çarşaf kan içinde, fayanslar kan içinde. Bir saniyeliğine, aklıma tanrısal ceza geliyor. Ya da onu binbaşı uykusunda çizmiştir, planına göre, zevkinin doruğuna ulaştığı anda deri tam oradan yırtılsın diye. Tekrar üniformasının içine gizlenen askeri izliyor ve biliyorum ki kaçışım başarısızlıkla sonuçlandı. Asker gidiyor, özürler mırıldanarak, bana bakmadan. Herkes hesabı kendine göre ödüyor, bir tek bu sakinleştiriyor beni. Kanları siliyorum. Elbiseyi ve çarşafı suya bastırıyorum. Daha sonra yatağın üzerinde oturuyorum, yalnızlıktan uyuşmuş bir halde. Nerede olduğumu bilen tek kişi garson.

Öyküm burada bitmiyor. Dünyam bugün tek bir insandan oluşuyor. Zengin ve güçlü olsaydım mutlaka daha fazla olurdu. İnsanların sayısını artırmaya çalışıyorum, fakat otuzundan sonra bu pek kolay olmuyor. Yoklayan elleri dünyamın sınırlarını belirliyor. Suları akarak benim içimde birleşiyor. Bunun, aramızda, örneğin bir köprü gibi bir bağlantı oluşturup oluşturmadığı sorusunu ise yanıtlamıyorum. Bana dünyayı istediğim şekilde gös-teriyor. Onu bu yüzden seçtim.

Üzerinde dünyanın bir resmi bulunan bir örtüyü iki ucundan tutuyor. Diğer iki uç benim elimde. Buradan örtünün dört köşeli olduğu anlaşılıyor, basit bir geometrik şekil yani, ve orantılarına bağlı olarak belirli bir tıyuma sahip. O yanımdayken başka hiç kimse olmamalı. Saatlerimin çoğunu onunla geçiriyorum. Uzun vadeli tanışıklığım o. Dayanıklı ve kibardır. Yuvarlak omuzlarına tenimin her köşesi ile sürtünüyorum. Omuzlarında kıl yok. Bütün bedeni kılsız. Omuzları bir musluktan doldurur gibi gücünü ondan aldığım bölge. Benim jeneratörüm bu arkadaş, ben de onunki.

Bir gün trene biniyor ve Güney'de bir ülkeye gidiyorum. Avrupa ve Asya'nın bir köprü ile birleştiği yere. O arkamdan geliyor. Akşam bir kıtadan diğerine geçiyoruz, ortada ara verip bir balık yiyoruz. Avrupa'dan Asya'ya doğru giderken bana karşıda ona ait bir kulenin bulunduğunu itiraf ediyor.

Kendi kendime, her yere yalnız başıma da gidebilirim diyorum. Onsuz da idare edebilecekmişim hissini veri-

yor bana. Gözünü benden ayırmıyor. Omuzları hep yakınımda. Onların varlığı beni sakinleştiriyor. Omuzları bana organını hatırlatıyor.

Öğleden sonra ahşap kulenin içine dalıp sayısız merdivenlerden çıkıyoruz, bir alkoliğin ve karısının evinden geçiyoruz (kendisi evde değil, onun yerine neredeyse şehvetimin geçmesine neden olacak olan çocukları var). Sıcaktan kavrulan çatının altına kadar çıkıyoruz ve birbirimizi organların en iyi teselli vereni ile, dillerimizle, avutuyoruz. Teninin tadı tuzlu, teni hoşuma gidiyor.

Ondan kurtulamıyorum. Üstüme yapıştı. Tohumlarını yutuyorum, terini yutuyorum, ve terimle tekrar dışarı atıyorum, tekrar ona geçiyor. Böylece ter alışverişinde bulunuyoruz. Pamukkale'ye giden otobüse biniyorum. Yapışık ikizler gibi sürekli onunla birlikte olmak istemiyorum. Otobüste arkamda oturuyor. Önümde İngiliz olduğunu sandığım bir kadın oturuyor. Tek başına seyahat ediyor ve yanında çok az eşya var. Beyaz, kireç kayalıklar kuru. Sıcakta ölü bir devin dişleri gibi görünüyorlar. Üzerlerine insanlar tırmanıyor. Ayaklar altında ezilen birkaç su birikintisi. Suya dokunmak istemiyorum, idrar birikintisi gibi sarı ve pis kokuyor. Erken yatmalıyım, nihayet yalnız kalabilmek için yorgunluk numarası yapmalıyım.

O gider gitmez oteli terkediyorum. Resepsiyonda: Yuvarlak omuzlu, kılsız.. genç bir adam. Bu yumrukları, şimdi de konuşan ağzı tanıyorum. Bir öpücük istiyor. Ağlıyor. Öpücük vermiyorum. Dünyamı sarsamayacak. Tohum etrafta fazlasıyla mevcut. Böyle bir yaz gününde seve seve fışkırmak ister. Türk kadınları hemen hemen ortada hiç görünmüyorlar. Caddede yürüyorum ve ne-

dense, kibar bir şekilde bana sunulan tohumları geri çeviriyorum. Oğlanlar ağlaşmaya başlamak üzere olan kuşlar gibi beklenti dolu bakışlarla bakıyorlar. Patlamak istiyorlar. Patlamak ve Avrupa'ya dağılmak. Bu akşam hiçbir şeyin üzerinde düşünmeyeceğim fazla. Karanlık basıyor. Tam yalnız olan tek kişi benim diye düşünürken otobüsteki kadını görüyorum. Onun akıllı bir kadın olduğunu sanıyorum. Akıllı, çünkü eşyalarını kendisi taşıyor. Ben de yalnız olmak istiyorum. Ama onun gibi değil. Yalnız ve ıslak olmak istiyorum.

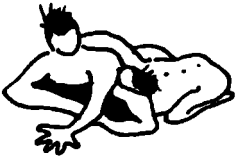
Kimse beni tanımıyor, şu anda barın birinde oturan ve kimbilir belki de böyle bir İngiliz kadını öpen A. bile. Kalbim temiz olarak diyebilirim ki istediğini alsın. Kalbim nadiren bu kadar temizdir.

Kimse böyle düşünmelerine karşın beni hafiflikle suçlamıyor. Uzaktan beni bunun için seviyorlar hatta. Yol kenarından baktıklarında güzel olmasam da rüyalarındaki kadınım. A. bunu inkar ediyor. Burada beni herkes seviyor. Cennette gibiyim. Kurumuş kaynakların bütün nemi erkeklerin testislerine geçmiş ve sınırsız bir şekilde benim hizmetimdeymiş gibi sanki. Tohumları geceleri gözkapaklarıma, kurumasınlar diye sürdüğüm krem gibi beyaz ve onun kıvamında. Krem kutusuna düşmüşüm gibi bir duygu. Daha sonra bir barın önünden geçiyorum. A.'yı hemen omuzlarından tanıyorum. Yalnız ve Kuzey denizi'nde olduğu gibi içinde buz parçacıkları yüzen, masmavi bir içki içiyor. Resepsiyondaki çocuğun ağlamasını anlatıyorum ona. Yumruklarını sıkıyor. Oğlanı dövecek. Bu yüzden çabucak otele dönüyoruz. Onu izliyorum, beyaz pantolonu gecenin karanlığında ışıldıyor. İkisinin arasında kopacak fırtınayı sevinçle bekliyo-

rum, sıcak gece, sıcak kan. Resepsiyon terkedilmiş. Çocuk yan odanın kapısını arkasından kapatmış. Kendi bedenini üzerindeki spastik hareketleri, onu bugünlüğüne kurtardı. A. ile bir odaya kapanıyoruz. Teri oluk oluk akıyor. Onu dilimle yıkıyorum. (Annem bile dilimin bir yıkama bezi olduğunu söylerdi.) Fakat birden A. düşüyor ve beni de beraberinde aşağı çekiyor. Bunun nedenini bilmiyorum. Ve jeneratörüm artık tükendiğinde yaşam yavaşlıyor ve yataklara uzanıp iki yorgun güvercin gibi kesik kesik nefes alıyoruz.

Düğünü. Sevgilim ya istemediği bir şeyi yaptı ya da ben onu iyi tanıyamamışım. Bakışlarımız karşılaşıyor, fakat o şu anda genç bir Türk kadınının müstakbel kocası artık, yan yana oturuyorlar. Diğer ikiyüz kişiye baktığı gibi bakıyor bana, bir saniyeliğine bile değil. Gelinle beraber mahkemede yargılanan iki suçlu gibi küçük masanın başında oturuyorlar. Salondaki tüm konuklar çifti izliyor, çift ise yere bakıyor. Az kalsın beyaz elbiseyle yanında oturan ben olacaktım; gelinin bunu bilip bilmediğinden emin değilim. Bir yıl boyunca onun evlenme tekliflerinin tümünü geri çevirdim. Beni yabancı bir ailenin içine gizlemeyi başaramadı.

Ailesi beni son bir kez masalarına davet etti. Birinci ile ikinci dereceden akrabalığın sınırında oturuyorum. Burada iki masa birleşiyor. Yuvarlak köşelerin birleştiği yerde bir aralık oluşuyor. Bütün masalar örtülerle kaplı. Sevgilimle baş başa görüşebilme umudumu yitiriyorum yavaş yavaş. Düzgün zeminin üstüne resim çizmeye başlıyorum. Heyecanlı olduğum zamanlar hep yaptığı gibi kalemi kaldırmadan hızlı hızlı çiziyorum. Çift, çift, çift. Çizimimden hiç kimse birşey anlamıyor. Benim içinse her çizgi büyü.

Oturduğum sandalye masaya sonradan eklendi. Ayaklarımı masanın bacaklarının hangi tarafına yerleştireceğime karar vermeliyim: Sıkışık bir şekilde oturan kızkardeşlerinin sağına mı, yoksa Adana'dan gelen amcanın yanına sola mı oturacağım? Amca tek kelime Almanca bilmiyor. Doğal olarak kızkardeşleri tercih ediyorum.

Zaten bütün günümü onlarla geçirdim. Bana hizmet ettiler ve çok dostça davrandılar. Sabah gelişimden sonra gece kıyafetlerimizi karşılaştırdık ve bana takılarını gösterdiler. Takılarım olmadığı için bana acıdılar ve bir kolye ödünç verdiler. Konuşacak o kadar çok şey vardı ki. Sevgilimin adı geçtiği anda kızkardeşler hemen sustu ya da konuşmayı başka bir konuya çevirdiler. Beklenmedik sorulardan korkuyor gibiydiler. Sevgilimin anne ve babası benimle hiçbir zaman fazla konuşmadı zaten. Asla ailemi ya da mesleğimi sormadılar bana. Merhaba ve güle güle dediler, arada da kendi dilllerinde konuştular hep. Bu evliliği ayarlayan da onlar.

Masanın başucunda baba oturuyor. Bana bir bardak viski getiriliyor. Ağzına kadar dolu. Baba yüzüme bakmadan bardağını bana doğru kaldırıyor. Başka seçeneğim yok. Babasının karısı, sevgilimin annesi - ki bana viskiyi getiren oydu - kızkardeşlerle fısıldaşıyor; arada bir de içmem için ısrar ediyor. Sonra çiftin yatağının henüz getirilmediğinden söz ediyor, ben de geceyi düşünüyorum yine. Annenin yanında süslenmiş bir halde *suskun teyze* duruyor. Asla konuşmadığı için herkes ona böyle diyor. Sevgilim onun hayatı boyunca üç kez konuştuğunu duyduğunu iddia ediyor. En sonuncusunda da ondan nişanlanmasını istemiş.

Kasım'da sevgilim bana evleneceğini bildirdi, o zaman henüz zamana yenik düşmemiştik. Ve gelinin zamanı henüz başlamamıştı. Bu sabah sevgilim beni kızkardeşleri ile birlikte kuaföre gönderdi. Bir kutlamaya katılacağımız görünüşümüzden belli olmalıymış. Yuvarlak bir aynanın karşısında gelin oturuyordu. Sanki dünyada tek başınaymış gibi kendini inceliyordu. Solgundu ve yüzünden sadece işini iyi yapmak istediği okunuyordu. Başka herhangi bir olaya katlanacağı gibi buna da katlanıyordu. Kuaför onun çocuksu saçlarını kıvırcıklaştırıyordu. Burası kasabanın en modern kuaför salonuydu. Kasanın yanında bir gelin daha bekliyordu. Dik bir şekilde oturuyor ve gözlerini kızkardeşlerinden birinin saçını yapan salon sahibinin üzerinden ayırmıyordu. Duvağı ve tacı kucağında hazır bekliyordu. Salon sahibi küçük işaretleri ile onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Fakat bütün gelinlerin zamanı kısıtlıdır. Kuaför saçımla uğraşırken sevgilim kapıdan girdi. Geline sadece bana sunabileceğini düşündüğüm bir bakışla baktı. Gelin koltuğundan kalktı ve sevgilimle kolkola kayboldu. İkisi ne zaman birarada görünseler, hep başka bir randevuya yetişmek üzeredirler zaten. Koşuşturan çiftin görüntüsü akşama kadar güne hakimdi. Bu durum, gelen konuklara çifte bakmakla doyamayacakları hissini verdi; böylece düğünün heyecanı daha da arttı.

Saçım alnımın üzerinde kabarıyor. Bebek saçı gibi. Uzak akrabalar geçerken yanımda durup beni övecek-lerine, saçımı övüyorlar. Herhalde kimse neden burada olduğumu bilmiyor. Ben biliyorum. Düşünmüştüm ki çifte bir kez daha bakmakla üçümüzün durumunu da anlayacaktım. Hala herkesin içinde birbirlerine sevgi gösterilerinde bulunmalarından korkuyorum, ancak şu ana

kadar böyle bir şey olmadı. Nikahları kıyılırken ben yoktum. İmam kızkardeşlerle salonu süslediğimiz sırada eve gelmiş. Herhangi bir yerde, taşrada, sıradan bir belediye salonu. bu salonda herşey yasak. Pencereler açılamıyor, ışıklar kısılamıyor, kaloriferler çalıştırılamıyor. Noel öncesi buz gibi bir gündeyiz. Süs hevenklerini ve balonları seloteyple yapıştırmak zorunda kaldık, duvarlara çivi de çakılamıyor. Çiftin masasına kağıttan kocaman bir kalp yapıştırdım.

Sonra kızkardeşler bana damadın yeni evini gösterdiler. Sanırım sevgilimin ailesine göre mutfak için dünyada tek bir mobilya var, köşeli bir bank; ve oturma odasında koltuk takımının arkası için dünyada tek bir mobilya var, büfe; yatakodası için dünyada tek bir mobilya var, kocaman döşekli bir yatak. Bütün odalarda beyaz yer fayanslarının üzerinde halılar. Tül perdelerin arkasından komşu evin pencereleri görünüyor. Evin bütün duvarlarında herkesin bildiği, ancak kimsenin söylemediği bir kelime ile yazılı gibiydi: kan. Gelin burada kanayacaktı. Ve birden sevgilimin yanına gitmek istedim.

Kızkardeşler bir an için olsun yanımdan ayrılmıyordu. Üstümüzü değiştirdik. Düğün başladı. Çiftlerden oluşan bir kordonun arkasından yeni evliler salona girdi.

Çocuklar renk renk kağıt parçacıkların arasında koşuşturmaya başladılar bile. Tavandaki süsler zamanla çözülüyor ve konukların üstüne konuyorlar. Çocuklarsa onları kapmak için aralarında kavga ediyor. Büyükler armağanlarını vermek üzere gelin ve damadın önünde uzun bir kuyruk oluşturuyorlar. Sevgilimin erkek kardeşi bir mikrofon aracığıyla teşekkür ediyor. Armağanları verenlerin adını ve paketlerin içeriğini ilan ediyor. "Çay ser-

visi" en sık duyduğum sözcük gibi geliyor. Sesi bana seçim gezisinde olan yerel bir politikacıyı hatırlatıyor. Ailenin masasında tek başıma kalıyorum. Sevgilim bana o kadar yakın ki ona bir armağan vermek aklıma bile gelmedi. Ona bir çizimimi armağan edebilirdim. Fakat bunun üzerine masa örtüsünden yırttığım parça çok zavallı göründü gözüme. Ayrıca sevgilim, Bond çanta gibi gösterişli şeylerden hoşlanır.

Kısa bir süre sonra gelinle damadın göğüslerinden uzun sıralar halinde banknotlar sarkmaya başlıyor, sanki kendilerini toplumun geri kalan kısmına satmışlar gibi. Onu uyarmalıydım. Eminim sevgilim törenlerin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor. Bir tören daima bir diğerini izler, sonunda da gömülürsün.

Böyle olduğu halde kamışını dudaklarımın arasına sokarken ne kadar da ciddiydi oysa.

Çiftin arkasındaki armağan duvarı giderek yükseliyor. Salonu terkediyorum. Bundan sonrası, pasta, müzik ve konukların göbek dansı. Uzaktan sevgilimin kalçalarını seyrediyorum (Kalçalarının kayıp gidiyormuş gibi göründüğü bu hareketin tam olarak nereden başladığını hiçbir zaman anlayamadım. Onu izledim. Filme aldım ellerimi karnının üzerine koydum, fakat asla başlangıç noktasını bulamadım). Kızkardeşlerinden biri beni mutfağa çağırıyor. Yüzaltmış tane meyveli pasta, peynirli kek ve kremalı turtanın kesilmesi gerekiyor. Bıçaklar kör, pasta kırıntıları üzerine yapışıyor ve bunlar ancak parmaklarla sıyrılabiliyor. Parmaklarım sürekli yaladığım halde yapış yapış. Derimin her parçası, giysilerim, her şey yapış yapış ve soğuk. Arkama dönüyor ve sevgilimin içeceklerin bulunduğu soğutmalı odaya girdiğini görüyorum. Kapıyı

açtığımda sırtı bana dönük olarak duruyor. Üşütme diyor. İçeri giriyorum. Uzun sürmeyecek. Kollarımı yukarı kaldırmadan beline doluyorum. Beni bekliyor. Ucunu iki parmağımın arasına alıyorum - sıktığım koyu renkli bir böğürtlen. Bu yeterli. Çıkarırken elimi yumruk yapıyorum. Mutfakta fazla dikkat çekmiyor. Herkesin elinden birşeyler damlıyor.

Bir saat sonra sevgilimin erkek kardeşi sevgilimin benim için bir oda ayırtmış olduğu otele götürüyor beni. Sayısız kere el sıkmış olmama rağmen parmaklarım hala yapış yapış. Önümüzde gelinle damat gidiyor. Caddelerde düğünün sonunu geciktirmek için son bir çaba misali Noel yıldızları asılı; arka camın tümünü kaplayan duvağını görüyorum sadece. Ondan bir şey mi aldım? Şimdi korna çalınıyor - sallanan eller, arka camda iki yüz - ve bir yan sokağa sapıyorlar.

Yorgun ve üzgünüm. Gelin yerimi tutmaz. Kollarımı sevgilime bundan sonra da sık sık dolayabilirdim. Beni bugün de geri çevirmezdi. Yalnızca aileyi yitirmiş olmak beni üzüyor. Bir daha asla saygın ancak baskı görmeksizin aralarında oturamıyacağım.

Otel odam geniş. Bütün eşyalar aynı renkte. Hemen ışığı söndürüyorum. Yatakta yatıyorum ve huzursuzum. Önümüzdeki günlerde annem babam hariç kimse beni düşünme hakkına sahip değil.

Güneş gözlüğü. Odun gibi ve ve iri gözlerle göz kapaklarımı kırpmadan minimum nabızla öylece oturacağım, hayır, oturuyorum bile. Bir fotoğrafımı çekmek istiyorlar. Dünyanın ikinci eski motifini, kadını görüntülemek istiyorlar. Bir makyaj uzmanının kollarının arasında yatıyorum, bu kulağa rahatmış gibi gelse de hiç öyle değil, yeşermekte olan bir tarikatın rahibesine dönüştürülüyorum, bu kulağa abartılı gelse de hiç öyle değil. Masanın üstünde renk paleti, pigment kutucukları, toz kadar ince taneli topraksı renkler, fazla canlı olanlar yok, çeşitli fırça ve süngerler, yanında açık renkli kadife ile kaplı bir kutunun içinde bir broşürle tanıtımı yapılacak olan güneş gözlüğü.

Makyaj uzmanı eskiden Giotto'nun duvarları boyadığı gibi yüzümü boyuyor. Geniş alanlara zemin boyası, sonra açık renkli macun, koyu renkli macun, yedi kat ya da daha fazla; süngер ve fırçayla kullandığı aleti sürekli değiştiriyor. Makyaj uzmanının yüzü buruş buruş sanki her gün boyadığı onca yüz, kendininkine kazınmış gibi. Tıpkı Piaf'ın gençliği diyor ve yüzümün aslında daha çok Elvis'inkine benzediğini farketmiyor. Buradakilerin hiç birisi bunu farketmiyor. Çenem onunki gibi üçgen şeklindedir sadece biraz dik durur. Ağzım onunki gibi yanakların arasına sıkışmış gibi görünür, geniş değil hiç, ancak dolgun. Yaşadığı zamanlar o da saçlarını boyatırmış, açık renkli saçlarla bir yerlerimiz eksik kalıyor sanki. Tabii ki onun gözleri koyu renkli, bizimkilerse açık, ve kafanın altında kalan bölüm de farklı bir şekilde devam ediyor, belki pek iyi şarkı söylemiyor olmanın ne-

deni de budur. Ama zaten çenemi tutmam gerekiyor, fotoğrafçı bana fonla ilgili sorular sorduğunda anlamıştım bunu. Ne tür bir fondan hoşlanırmışım? Manzaralı bir yerden diyorum, gölgeli bir avlu örneğin, sıvalarda çatlaklar, su lekeleri, rastlantısal bir motif. Fakat fotoğrafçı benden yanıt bekliyormuş meğer. Evi dolaşırken şunları toplamış: Mısır'dan getirilmiş toplar ve Güneş Tanrısı Ra'nın bir heykeli. Fotoğraf onun eseri, onun masalı olacak. O, Dürer? bense kobayıyım. Ben sizin yüzünüzüm diye düşünmüştüm ama yanılmışım. Sadece yüzünüzün taşıyıcısıyım diye düşünüyorum şimdi. Tenim ışıldıyor, o denli beyaz. Makyaj uzmanı sigarasını söndürüp ağzımla uğraşmaya başlıyor. Dudakların birleştiği noktayı bir çizgiyle üzt dudağa bağlıyor, oluşan bu yeni ağzı boyayla dolduruyor, beyaz tenden bir parça çalarak dudaklarıma ekliyor, denizin zaman zaman bir adadan kara parçaları koparması gibi. Ama en geç bu akşam toprağımı geri alacağım, o küçük ağzımı ve o zaman tekrar konuşmaya da başlayacağım. Benimle yemeğe çıkmak isteyen Bella'yla bile konuşurum belki. O burada bulunmaktan hoşlanmıyor. Bütün ekip burada bulunmaktan hoşlanmıyor. Hepsi benim önerime uyarak Ercan'a gitmeyi yeğlediler, ama şirket danışmanı bunu kabul etmedi. Benim için bir anlam ifade eden hiçbir mekanı kabul etmedi. Ercan Havaalanı kasvetli. sabahın erken saatlerinde sahil kasvetli. Devamlı gittiğim meyhane kasvetli. Bu daha çok benim dış görünüşümle mi yoksa onun iç dünyasıyla mı bağlantılı acaba diye soruyorum kendi kendime. Muhtemelen insan yönetimiyle ilgili bir kurs görmüştür. Kukla oynatıcısı olmak isterdi daha çok ama kendisi şirketin bir kuklası olmuş. Her zaman gri takımlarla dolaşıyor. Kentin en yüksek kulesindeki asansörü

bir cezaevi hücresine benzetti. Oysa ben havanın daha temiz olduğu o yüksekliklere çıkmayı ne kadar çok severim. Kenti yukarıdan beri çok daha fazla seviyorum; caddede yürürken suratıma egsoz dumanları vurduğu ve yolumu şaşırdığım zamanlarda yukarıdan görünen bu düzeni düşünüyorum.

Güneş değil de sadece fikir önem taşıdığı için çekimlerin Viyana'daki bir tiyatroda yapılmasına karar verildi sonunda. Bir zamanlar bu kentte staj yapmıştım. Kopyalayıp boyaları kurumuş rapidoları yıkamıştım. Soğuk bir jilet gibiydi. Yalnızca beni değil, devasa kargaları da gazete satan ve şinitzelini benimle paylaşan narin bir Mısır'lıyı da kesti bu soğuk. Henüz bir şey yemedim bugün fotoğrafçı aç karnına daha iyi oldun dedi, ve o arada uzun saçlarını geriye attı, yüzü anında etsiz ve cansız bir görünüm aldı. Bu yüzden sadece kahve içiyorum. Aynanın karşısına oturduğumdan beri fotoğrafçı bana bir teşhis koyacakmış gibi bakıyor, ancak sonucu bana bildirmiyor. Doğru bir tedavi uygulayıp uygulamadığı daha sonra belli olacak. Hastanede olduğu gibi. Kimse ne döndüğünü söylemiyor, yalnızca gevşemeliymişim. Ben varım; ve makyaj uzmanının el becerisi de fotoğrafçının gözü de ve tasarımcının ekibiyle paylaştığı hayali de var, ve bütün bunlar da bir şekilde beni oluşturuyor. Sorumluluğum kime ait? Bella beni koruması gerektiğini sanıyor, ama böyle bir zorunluluğu yok, ben de kimseyi korumam. Birisine onu koruyarak zarar vermek daha mı iyidir? Sadece biraz daha uzun sürer. Gerekirse kaçacağım. Kaçış bir rahatlamadır, tıpkı çığlık gibi. Çığlık atamam, kamera bana dönük (çığlık atarken görüntülenmek istemem, rahatlama anı gerçekte sürdüğünden daha uzun sürmemeli, yoksa işkence haline

gelir, sessiz çığlık resimlerini bilirsiniz). Onun yerine kaçmayı yeğlerim. kaçışın resmi olmayacak. En azından yüzümden belli olmuyor bu isteğim, kucakta tutulan bir kedi kadar soğukkanlı görünüyorum, kırbaç niyetine kullanabileceğim kuyruğum eksik sadece, ve sonra birdenbire kaybolmuş olacağım. Nereye kaçacağımı henüz bilmiyorum. Buraları biraz tanıyorum nasıl olsa, otelin nerede olduğunu biliyorum, İkinci Bölge'de. Fakat ilk önce şu kıskaçtan kurtulmalıyım. Herkes açık olan kapının önünde dikiliyor, sadece Bay Gri oturuyor ve Bella arkadan ona doğru eğilmiş. Acentada ilk karşılaşmamız da böyle olmuştu:

Siyah masanın çevresinde oturuyorduk. Bella, Bay Gri ile fısıldaşıyordu. Sofra kurulmuştu ve ilk anda gerçekten hep birlikte çay içeceğimizi zannetmiştim, resepsiyondaki çocuk servis yapacaktı. Güzel bir adet diye düşünmüştüm, Türklerden öğrenmişler. Ancak servislere hiç dokunulmadı. Bir uydu kenti gibi sessiz ve beyaz ve ağır, siyah lake masanın üstünde öylece durdular. Çay aldatmacaydı. Sadece broşürden konuştuk. O zaman bay Gri bana şirketin sırtımı dönüp elimde tuttuğum bir aynadan direkt objetife bakmamı ve öteki elimde güneş gözlüğünü tutmamı istediğini, böylece gözlüğün fotoğrafta iki kez görüneceğini söylemişti. Tabii o anda aklıma hemen Valazquez'in tek NÜ tablosu geldi, ve bu pozu vermeyi redettim. Neden sözettiğimi anlayamadı, buyüzden ona kadınlı ve aynalı resimleri hatırlattım. Bunlar Yeri Ölümcül Günahlar 'tema'sına ait dedim. Bu konuya bulaşmak istemiyorum. Sonuçta aynayı iptal ederek anlaşmaya vardık ve sözleşmeyi imzaladım. Bu tür tasarımcı gözlüklerden korkmam gerekmiyor, zaten onlara harcayacak param da yok. Ancak kentteki afiş-

lere karşı bir silaha sahip değilim, belki bununla ilgili bir aşı vardır.

Gözler, diyor makyaj uzmanı, ayaklarının ucuna basıyor ve aynı anda kafamın üstüne eğiliyor, sandalyede biraz daha aşağıya kayıyorum. Ağzın yanında gözlerim çıplak görünüyor. Gözsüz portre diye düşünüyorum, ağızsız bir portre daha kötü olurdu. Aynadan arkamda duran Bella'yı görüyorum, elbisesinin rengi neredeyse saçınınkiyle aynı, bir buğday tarlası. Bay Gri ile birlikte seyahat etti, bütün yolu arabasıyla geldiler, Mercedes'in arkasındaki yeni koleksiyonla bebarebr. Bella bitkin görünmekle birlikte bu halini umursamıyor, belki de elbisesinin yazın bir habercisi gibi göründüğünün bilincinde, terlemeyen bir kadın yakışmazdı zaten bu elbisenin içine. Bu hoşuma gidiyor. Bella beni soyunma odasına götürdü. Burada, Godot'un ağacının yanı başına elbise askısını yerleştirmiş. Gözlüğe uygun bir takım uzattı bana, ben de alıp ağacın arkasına geçtim, Bella ben giyinirken dışarıya çıkar mı acaba diye bir an bekledim, fakat gitmedi. Yana döndüm, ancak gözümü onun üzerinden ayırmadım. O da yana döndü. Elbise askısını bir kitabın sayfalarını karıştırırcasına kurcaladı, özel bir şey arıyormuş gibi, ama sanıyorum benim hatırım için böyle davranıyordu; bense çıplakların en çıplağı, küçük bir masanın arkasında duruyordum ve eteği giymeye çalışırken dengemi yitirdim (Kafamdan geçirerek giyseydim daha mı iyi olurdu acaba?). Düşmedim ve bana verdiği naylon çoraplar sayesinde kumaş kolayca bacaklarımdan yukarı kaydı. Bella'nın aslında bana bakmak istediğini hissettim ve sanki sözcüklerin ardında gizlenebilecekmişim gibi sürekli olarak onunla konuştum. Ve birden gizlenmene gerek yok dedi, bence çok güzelsin. Buna bir yanıt

vermek istedim, ancak o konuşmasını daha alçak bir sesle sürdürdü: İnce, bir kedi kadar ince ve bu sözleriyle benim konuşmam artık tamamen bölünmüş oldu.

Takım kadar dar geliyor ancak bu kimsenin umurunda değil. Artık derin nefes alamadığımı kimse farketmiyor anlaşılan. Fotoğrafçı sakin bir şekilde mezar odasını kuruyor, makyaj uzmanı gözümü büyütüyor. Aşağıya bak diyor ve gözkapağımı yukarı çekiyor, üzerinde iki küçük püsküllü olan eski ayakkabılarını görüyorum. Gözüm bir kağıt parçası olsaydı çizgileri bir kafes anlamına gelirdi ve gözbebeğimin bulunduğu yere kanatlarını çırpan bir karga resmi çizerdi. Kirpiklerini fırçalıyor; yukarıdan, aşağıdan; yakında dikenli bir taca benzeyecekler.

Sonra saç kıvırma makasını alıyor eline (aç gözlü bir ördeğin gagasına benzeyen bu nesneye kısa saçlarımı sıkıştırmaya çalışıyor, ancak boşuna, saçlarım tekrar dışarı kayıyor). Gözlerim perde gibi. Makyaj uzmanı açın diyene kadar kapalı tutacakmışım onları ve yarattığı sanat eserinin üzerinden perdeyi bu şekilde kaldırmış olacak. Büyük kahverengi ağızlı ve bir kurdun gözlerini andıran çekik gözlü bir kadın görüyorum. Dörtyüz yıl öncede olduğu gibi burada da yalan söylüyor bu gözler. Fotoğrafçının, Garbonun ta kendisi dediğini duyuyorum. Ağzım gülümsüyor da gülümsüyor, bu da sadece görünmez olduğum anlamına gelebilir. Ve bunun üzerine ayağa kalkıyorum, güneş gözlüğünü cebime sokuyorum ve kimseden ses çıkmayınca bir yere kadar kayboluyorum.

Başardım.

Nihayet yalnızdım, küçük resimler ve yorumlar aradım duvarlarda; çoğu zaman bu hücrelerde teselli edici birşeyler, insanların en mahrem acıları bulunur, fakat Viyana tiyatrosundaki tuvaletin duvarı pırıl pırıldı; yazık diye düşündüm ve açılışını yaptım:

(Ekibe ithafen.)

Sonra merdivenlerden usulca indim, kapıdaki bekçiye el salladım. İki numaralı tramvayı son anda yakaladım; çanta elimde bir kez meydanın etrafında dolaştım; parmağımı gözlüğün saplarının arasına soktum; tekrar binanın önünden geçtiğimde ekibin tiyatro merdivenlerinde durduğunu gördüm: Fotoğrafçının saçları akşam rüzgarında uçuşuyordu. Schwedenplatz durağında indim, köprünün üstünden otele doğru koştum.

Tramvayın içi naftalin kokuyordu. İçerde yalnızca yaşlılar vardı, bana garip garip baktılar, belki zengin bir kadınım ben, belki de bir fahişe, bu bakışlar nasıl ayırt edilebilir, aldırmadım çünkü beni göremediklerini biliyordum. Birden dünyanın tam bana göre düzenlenmiş olduğu hissine kapıldım: Tramvay koltuğu tam kıçıma göreydi. Odam havasızdı. Minibardan su aldım, koltuğa

oturdum ve pencereden çatılara baktım. Gözlükten nasıl kurtulabileceğimi düşünüyordum. Yüzüm kaşınmaya başladı. İlk önce makyajdan kaynaklandığını düşündüm, ancak parmağımla yokladığımda ağzımın yanında küçük bir kabarıklık farkettim ve minicik kara bir böceği kazıdım yanağımdan. Yastığın yanındaki duvarda başka böceklerde vardı ve sanırım Viyana da bulunduğum için onların tahtakurusu olduğunu düşündüm. Resepsiyona indim, görevli gelip böceklere bakacağına söz verdi. Ona yüz Şilin verdim ve ne ziyaretçi ne de telefon istemediğimi söyledim. Fakat Bella ona görünmeden girmeyi başarmış.

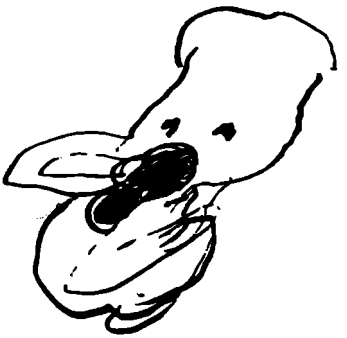
Demek buradasın diyor ve kapıyı kapatmadan önce tekrar koridora bakıyor: izleniyor mu acaba? Ara verelim diyor ve çantasından çıkardığı sandviç paketini uzatıyor. Hayır anlamında kafamı salladığımda elini koluma koyuyor. Harika görünüyorsun diyor. Hopper'ın bar kadınları gibi: bastıramadığım için istemeden gülümsüyorum. Gülümsemek bir hırsıza yakışır. Viyana döneminde afişlerdeki devlerden hemen kafamı çevirirdim. Ta ki yüzlerini yine de tanıdığımı fark edene dek. Onların dünyası bana bulaşmıştı ve bu mikrobu taşıyordum artık.

Fresk yüzümün altından artık değiştiremeyeceğin bir şeyi yaptığın zaman baktığın gibi bakıyorum. Günah çıkartmak takside oturup camekanın arkasındaki sürücüye bir öykü anlatmak isterdim, ama sanırım Viyana'daki taksilerde arada camekan yok, üstelik sarı da değiller.

Bella yorgun görünüyor. Öğlen de terliyordu ama yüzündeki yorgunluk ancak şimdi belli oluyor. Annemin

yüzü gibi. Polis tarafından aranıyor olsaydı şimdi yüzünde ipuçları bulunabilirdi. Gözlerinin şeklini kolayca çizebilirdim. Gözlüğü ona uzatıyorum, o da çekinerek takıyor. Güvenebildiğim tek şey yüzümdeki fresk. Onun dışında herşey aleyhimde. Gözlerimi kapatıyor ve Bella'yı dinliyorum. Henüz çok geç değil diyor ve bana eskiden ortalığı toplamayı sevdirmeye çalışan annemi anımsatıyor. Henüz herşey mükemmel, saçların dışında, ama bu da sadece iki dakika alır diyor ve yerinden kaymış bir tutam saçı tekrar yerine koyuyor - yani burnuma paralel olarak - bu arada parmağı burnumun üstünde kalıyor. Daha önce kimse burnumu ellememişti, sevgilim bile. Birisi burnuma dokunduğunda bir köpek gibi tepki veririm. Otomatik olarak kafamı sallarım. Birincisi, ellerin tamamen kendine özgü bir kokusu vardır, bu çoğu zaman o insanın bildik kokusundan farklıdır ve insandaki kokuların arasında en az merak ettiğim el kokusudur; ikincisi, burnum biraz fazla sivridir ve ona dokunulduğunda bu aklıma gelir. Ekip bekliyor. Şimdi gelirsen kimse bir şey söylemez. İyi halden dolayı af... Bu tür önerileri de bilirim annemden. Bana sökmez. Yattığım yerde kalıyorum, maskenin altında kurşundan olduğumu hayal ediyorum, Bella bana ne olduğunu bilmek istiyor. kendimle ilgili bir şey söylemek istediğimde hep bir öykü anlatmak durumundayım. Alo diyor, sanki beni arıyormuş gibi, elimi alıyor boynuna dokunduruyor. Elimi hemen geri çekiyorum, beni huzursuz eden onun tenine dokunmak değil (teni gevşek, Bella'nın gücü başka bir yerde yoğunlaşmış), bunun bir kadın boynu olması düşüncesi. Sonra beni yukarı çekmeye çalışıyor. Seni aradılar diyor, hala bir şansın var. Beyler Praterk'e gitti, ama geri dönecekler. Lütfen kalk diyor ve tekrar

çekiyor, vargücüyle kolumu çekiştiriyor ve ben oturup kaldığımda kalk diyor, ekip bekliyor sonra geri yaslanıyor, onun ağırlığı benimkine karşın benden iri olmasına rağmen başaramıyor, şimdi bir de pencere pervazına tutunarak güç almaya çalışıyor ve kolum gerilirken bir çığlık attığımda beni nihayet bırakıyor, o anda da kapı çalınıyor. Geldi işte diyorum, o da kim diyor, girin diye sesleniyorum. Bella banyoya kaçıyor, resepsiyondaki görevli elinde bir elektrikli süpürge ile kapıda duruyor. Tahtakuruları öldürdüm diyorum, o da tahtakurusu demeyin diyor ve gidiyor. Yorgunum, yatağın üzerine uzanıp elimi özgür bırakıyorum.

Bir ara Bella banyodan geri geliyor, gözlüğü ve ayakkabıları çıkarmış dört santim kısalmış ve bir hayli tıknazlaşmış yanıma uzanıyor. Viyana'lı döşek çöküyor ve ben elbisenin kaba bir tuvali andıran sert kumaşını dirseklerimle hissedecek kadar Bella'nın yanına sokuluyorum. Hava henüz kararmaya başlamasına rağmen şimdiden bir gece yarısı yüzüne sahip Bella. Başanı bana yaslıyor ve omuzuma dayanan bir yanak bana daima

hak etmediğim bir parça güven gibi gelir. Bella şimdi benden kalkmamı isteseydi yapardım herhalde, ancak şu an başka istekleri var. Bana bakma diyor, sekiz buçuktan sonra dökülmeye başlıyorum ve sanırım freski bozmamak için akşamları yine burnumda yoğunlaşıyor (burun her zaman pudralanabilir), burnun diyor, hiç göründüğü gibi değil ve elini tutmama zorluyor beni (elinde otel sabununun kokusu var). Karşı koymuyor benim de karşı koymayacağım gibi. Bay Gri'ye ne oldu diyorum, buraya mı geliyor. Kimi kastettiğimi biliyor, başını iki yana sallıyor, bense elini bir süre daha havada tutuyorum ve kendi kendime, yalan mı söylüyor acaba diye düşünüyor, elini bırakıyorum. Aranızda birşey mi var diyorum. O da sesin hoşuma gidiyor diyor, saçlarımı parmağına dolamaya başlıyor, canımı acıtacak ve parmağını geri çektiğinde bir lüle kadar kalacak kadar geriyor. Konuşsana diyor. Ama ben ne olduğunu kestiremediğim birşey olduğunda uyuyormuş gibi yaparım hep. Artık konuşmadığım için herhalde Bella karanlıkta eliyle ağzımı arıyor, sonra da vazgeçiyor. Üstümü örtüyor, rahat edeceğime inanana kadar yorganının uçların bedenimin altına sıkıştırıyor ve unutulmaması gereken önemsiz birşey çok yoğun bir şekilde nasıl düşünülürse öylece gözlüğü düşündüğümü farketmiyor. Hava aydınlandığında beni terkediyor, bense hala gülümsüyorum. Küçük beyaz sabunla yüzümü yıkıyorum. Çoğunlukla kendimi anlayabileceğim şekilde davranırım.

Köpükler. Bir türlü doyamadığım o yaz aylarından sonraki şu sonbahar. Ağustosa kadar olabildiğince fazla insanın birbirine çarptığı yerler çekti beni. Bedenimden emilerek çıkarıldığım duygusuna kapıldığım anda (sadece radara binerken değil!) lunaparktan kaçtım. Az çalışıyor ve hemen hemen hiç para kazanmıyordum. Şimdi birçok sanatçının (kendimi de bunlardan sayabilirsem) yaptığı gibi gece gündüz açık olan bir kafede garsonluk yapıyorum. Kafe bir dikiş kutusu gibi küçük ve karanlık. Yerden tasarruf etmeliyiz diyor patronum, ama tasarruf etmiyor, çalıyor. Buraya girdiğiniz anda hırsızlığa uğramış oluyorsunuz yine de müşteri geliyor. Burası sabahları, geceleri olduğundan tümüyle farklı bir kafe oluyor. İnsanlar kahvaltıda yedikleri plastik fanusun altındaki kurabiyeler kadar taze görünüyor. Akşamları bu kurabiyeler gün boyunca bronza dönüşmüş gibi görünüyor ve içeri giren kendine bira ısmarlıyor. O zaman önlüğümün altındaki para cüzdanı doluyor; insan hamile olduğunda böyle olur herhalde: Karnının altın küçük yabancı bir ağırlık. Etek şart demişti patronum ilk iş görüşmemizde, ne kadar kısa olacağını bana bırakmıştı. Mini etekler hep yanlış anlaşılır ama ben yine de giyiyorum. Arenam: Tezgahın arkasındaki kare. Sert erkek bakışları altında fıçıdan bira çekiyorum. Bu erkeklerin en hassas noktası biralarının köpüğüdür. Bazen bardağın yarısını dökmek zorunda kalıyorum, çünkü üst kısmı istenildiği gibi olmuyor. Biri bana birşey ısmarladığı zaman bu bir Piccolo olmak zorunda. Geç yatıyorum. O zaman tıpkı benim gibi solgun oluyor, ertesi gün bilgisayarımda ölü bir göz ...

Müşterilerden biri bana hep birşeyler getiriyor. Armağanları aracılığıyla onları tanıyorum. Özellikle kaç yaşında olduklarını biliyorum. Kırkın üzerindekiler çilek ve çikolata getiriyor, daha genç olanlar beni sinemaya davet ediyor ya da gece evime götürmek istiyorlar. Bir tanesi hergün geliyor. Her gün birbirimize yeni isimler buluyoruz. İsimler hep "i" ile bitiyor.

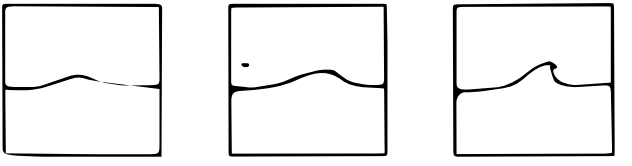
Bir türlü doyamadığım o yaz taşındım. Oldukça erken bir zamandı, Mayıs sonu, tam da evimizin önündeki ağacın altında çiçek tozundan bir halı oluştuğu zaman (ağacın altındaki bu oturma odasına neden taşınmadım ki?). Georg artık yok. Ama bazı insanlar kasırga gibi hasarlar bırakır geride. Daha sonra düşündüğünüzde ürperirsiniz. Şimdi Milli ile oturuyorum. Milli bir cadı. Yabancı bir ülkeye uçtuğunda hiç öğrenmemiş olmasına rağmen o ülkenin dilini anlamış olduğunu söylüyor.

Bu yeni semtte kiralar daha düşük. Deniz uzak. Bütün yaz boyunca Büyük Çöp Günleri'nden topladıklarımla evimi oldukça iyi döşedim. Kendimi burada karasal bir kentteymişim gibi hissediyorum. Bu kentin yaşını burada şansını denemiş olan nesilleri düşündüğümde bir şeylere başlamak daha kolay geliyor.

Yaşlı insanlar sonbaharda yazın olduğundan daha çok dikkatimi çeker. Gelecek kışı atlatamayacak kadar zayıf, şeffaf ve bu dünyaya uzaklar. Toprağın altına gömülmüş bir yaz mevsimini ararmışcasına solgun çimlerin üzerinde küçük hareketler uçuşan arıları hatırlatıyorlar bana. Akşamları alev kırmızısı yatağımda arı arıyorum. Eylül'de pencerem bütün gün açık kalır. Sevgilim gittiği zaman çarşafları değiştiriyorum.

Milli ve sarışın arkadaşıyla bir kaç günümü plajda geçiriyorum. Otobanın kenarında olmasına rağmen hep bu plaja geliyoruz. Caddeyle aramızda kara bir orman şeridi var. Daha sakin plajlar var diyor Milli, neden ille de burası; sarışının bir arabası var.

Milli'siz olamayacağını anlatmak için ona ne söylemeliyim? Milli benimle birlikte oturuyor, fakat ona karşı hissettiklerimi bu gerçeğe bağlamayı reddediyorum. Bir rastlantı sonucu karşılaştık, ancak birlikte kalmamız bir rastlantı değil. Tıpkı burayı gelişimizin bir rastlantı olmaması gibi. Kullaklarımızda arabalarla dalgaların sesi birbirine karışıyor. Kıyı sanki deniz kudurmuşcasına köpükle doluyor. Rüzgar çöpleri buradan oyuncak bir kaleyi andıran kulelere doğru taşıyor. Sarışının yanında sinema dergileri var. Yüzü koyun yatıyor ve belgeleri karıştırıyoruz. Boş yerleri reklam sayfalarını bile karalamamı istemiyor. Yasaklıyor. Bu yüzden kuma gidiyorum ve en zor olanı, bir dalga resmi çizmeyi deniyorum.

Alissa Walser

1992 Ingeborg – Bachmann Ödülü

... Bir gün trene biniyor ve Güney'de bir ülkeye gidiyorum. Avrupa ve Asya'nın bir köprü ile birleştiği yere. O arkamdan geliyor. Akşam bir kıtadan diğerine geçiyoruz, ortada ara verip bir balık yiyoruz. Avrupa'dan Asya'ya doğru giderken bana karşıda ona ait bir kulenin bulunduğunu itiraf ediyor...

... Odama trafiğin gürültüsü geliyor ama beni rahatsız etmiyor. Kiliseye gidenlerin olmadığına seviniyorum, çarmıha gerilenlerin olmadığına seviniyorum; annemlerin beni Pazar nasihatı için arayamadıklarına seviniyorum, kocamın bana Bach eşliğinde kahvaltı hazırlamadığına seviniyorum, kimsenin nerede olduğumu bilmemesine seviniyorum, bu ülkenin tarihini bilmediğim için seviniyorum, sünnetsiz erkeklerin olmadığına seviniyorum, domuz etinin olmamasına seviniyorum, buradaki insanların beni anlamadıklarına seviniyorum. Caddenin asker kaynadığına seviniyorum...

ISBN: 975-7187-00-3